

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jana Šotta a přísedících Ing. Evy Dohnalové a MUDr. Filipa Wagnera v hlavním líčení konaném dne 10. června 2020 v Praze

takto:

Obžalovaný

Ing. arch. O. G., narozený xxx v xxx, trvale bytem xxx,

se podle § 226 písm. b) tr. řádu **zprošťuje obžaloby** státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 9. 4. 2020, sp. zn. 1 KZV 159/2016,

pro skutek, jehož se měl dopustit tím, že jako manažer spol. XXX spol. s r.o., IČO xxx, se sídlem xxx (dále též jen spol. „XXX“), na základě pracovní smlouvy ze dne 15. 11. 1999 a jako osoba fakticky jednajícím jménem společnosti XXX, získal do své dispozice majetek společnosti v celkové výši 33 624 125 Kč tím, že v přesně nezjištěné době, v roce 2008, sdělil klientce této společnosti Y. R., nar. xxx, bytem xxx, údaje o bankovním účtu (peněžní ústav, IBAN, BIC/SWIFT účtu), na který měla poukazovat platby za stavební práce provedené spol. XXX na základě Smlouvy o dílo na

provedení stavebních prací „Xxx“, uzavřené se spol. XXX dne 2. 10. 2009, platby za práce na rekonstrukci bytu v xxx, Xxx, provedené spol. XXX na základě ústní dohody o cenách a dodávkách, a dále platby za dodávky nábytku a bytového vybavení bytu na adrese xxx Xxx a bytu xxx, ve Xxx, uskutečněné na podkladě dílčích kupních smluv a objednávek, kdy tyto platební údaje jí byly rovněž specifikovány v e-mailové zprávě ze dne 15. 1. 2009 z adresy xxx, přičemž si byl vědom, že se jedná o bankovní účet spol. Xxx, se sídlem xxx (dále též jen spol. „Xxx“), vedený u UBS SA, xxx ve Švýcarsku, k jehož majetkovým hodnotám byl ekonomicky oprávněnou osobou, a současně společnost Xxx ovládal prostřednictvím osoby E. A. P., nar. xxx, čímž docílil toho, že Y. R. v souladu s těmito pokyny uhradila prostřednictvím uvedeného bankovního spojení na banku UBS SA, Švýcarsko - 6901 Lugano, IBAN XXX V, BIC/SWIFT: UBSWCHZH69 dne:

- 1) 30. 4. 2008 částku 200 000 USD (kurz 16,221 Kč/1 USD), tj. 3 244 200 Kč
- 2) 15. 1. 2009 částku 125 000 USD (kurz 20,860 Kč/1 USD), tj. 2 607 500 Kč

- 3) 22. 5. 2009 částku 100 000 USD (kurz 19,109 Kč/1 USD), tj. 1 910 900 Kč
- 4) 2. 6. 2009 částku 65 000 USD (kurz 18,480 Kč/1 USD), tj. 1 224 600 Kč
- 5) 12. 8. 2009 částku 125 000 USD (kurz 18,185 Kč/1 USD), tj. 2 273 125 Kč
- 6) 21. 12. 2009 částku 600 000 USD (kurz 18,345 Kč/1 USD), tj. 11 007 000 Kč
- 7) 8. 2. 2010 částku 200 000 USD (kurz 19,130 Kč/1 USD), tj. 3 826 000 Kč
- 8) 23. 3. 2010 částku 400 000 USD (kurz 18,827 Kč/1 USD), tj. 7 530 800 Kč,

tj. celkem 33 624 125 Kč za práce provedené spol. XXX, a to prostřednictvím společnosti XXX Kyperská republika (dříve se sídlem xxx dále též jen spol. „XXX“), v domnění, že platí na účet spol. XXX, přičemž ve vztahu k takto získaným finančním prostředkům zajistil jejich následné převedení na své osobní bankovní účty a na bankovní účty obchodní společnosti XXX s.r.o., IČO xxx, se sídlem xxx (dále též jen spol. „XXX“), jejímž byl jediným vlastníkem a jednatelem; z bankovního účtu spol. XXX pak nechal na základě údajných smluv o půjčkách převést na poškozenou společnost XXX část finančních prostředků ve výši 16 956 003,65 Kč; a tímto jednáním způsobil spol. XXX škodu ve výši nejméně 33 624 125 Kč,

čímž měl spáchat zvláště závažný zločin zpronevěry podle § 206 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se **poškozený G. B.**, narozený xxx, bytem xxx, **odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.**

Odůvodnění:

1. Státní zástupkyně podala na obžalovaného Ing. arch. O. G. **obžalobu** pro skutek kvalifikovaný jako zvláště závažný zločin zpronevěry podle § 206 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku, jehož se obžalovaný měl dopustit jednáním podrobně popsáním ve výroku tohoto rozsudku. Jedná se o již druhou obžalobu pro tentýž skutek, když prvně podaná (dne 26. 7. 2018 pod sp. zn. 1 KZV 159/2016) vyústila v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2018 o vrácení státnímu zástupci k došetření, které nabylo právní moci ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 11. 2018, sp. zn. 5 To 61/2018.

2. Dokazováním provedeným v hlavním líčení bylo prokázáno, že obžalovaný působil formálně na základě pracovní smlouvy jako manažer ve společnosti XXX, kterou ve skutečnosti se svou manželkou, Ing. M. H. (dříve G.), jež byla jednatelkou společnosti, společně řídili. Společnost XXX prováděla v obžalobě uvedené stavební práce a dodávky nábytku a vybavení domácnosti pro paní Y. R.. Na tyto práce a dodávky vystavovala XXX zálohové faktury a Y. R., za niž finanční záležitosti vyřizoval její manžel D., prostřednictvím úvěrující společnosti XXX zaplatila za tyto práce a dodávky částku 33 624 125 Kč v osmi splátkách v období od 30. 4. 2008 do 23. 3. 2010, přičemž se jednalo o platby určené nepochybně společnosti XXX. Tyto částky však na základě pokynů obžalovaného zaplatila nikoli na účet společnosti XXX, ale na účet lichtenštejnské společnosti Xxx, kterou fakticky ovládal obžalovaný. Ten této společnosti a jejího účtu využil tak, že přijaté platby od Y. R. (XXXU) z drtivé většiny nechal přeposlat na účet další společnosti, již ovládal, a to společnosti XXX, odkud částku 16 956 003,65 Kč nechal převést na účet společnosti XXX, když většina této částky byla formálně vydávána za půjčku; nebyla přitom vyvrácena obhajoba obžalovaného, že další částky pocházející z plateb od paní R. vkládal do společnosti XXX v hotovosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

3. V souladu se zásadou *in dubio pro reo* vzal soud zároveň za prokázané, že obžalovaný popsané transakce prováděl s vědomím a souhlasem jednatelky společnosti XXX, své manželky Ing. M. H., a že manželé R. věděli, že provádějí platby – na základě dohody s obžalovaným – na účet jiné společnosti než XXX.
4. Pakliže obžaloba kladla obžalovanému za vinu, že způsobil poškozené společnosti XXX škodu ve výši 33 624 125 Kč, konstatuje soud, že provedenými důkazy nebylo prokázáno, že obžalovaný jednal v úmyslu způsobit společnosti XXX škodu, ani že této společnosti fakticky nějaká škoda způsobena byla; dokazováním zjištěné skutečnosti vedou k důvodnému podezření, že smyslem transakcí popsaných v obžalobě, na nichž se obžalovaný nepochybně podílel, bylo naopak zatajení příjmů společnosti XXX a její obohacení zkrácením daňové povinnosti. Pro takový skutek však na obžalovaného podána obžaloba nebyla.
5. **Obžalovaný Ing. arch. O. G.** svou vinu popřel. Hájil se tím, že společnost XXX vedli s bývalou manželkou, o všech věcech rozhodovali společně. Manželka byla jednatelka, on měl pracovní smlouvu jako manažer, ale řídili to spolu, měli i společnou kancelář. Administrativní záležitosti měli na starosti oba dva. Oba též podepisovali příkazy k úhradě. Zaměstnanci byli placeni zčásti (nad rámec oficiálně vykazované a zdaněné mzdy) načerno. Účetnictví jim zpracovávala paní T., nekontrolovala ale, zda něco je nebo není zaplacené. Vylučuje, že by bývalá manželka nevěděla o platbách na účet Xxx, jež jsou popsány v obžalobě. Ve svém počítači v jejich společné kanceláři si bývalá manželka vedla zakázky, hlídala, jaké zboží přišlo a odešlo, informovala ho o saldu, a obžalovaný na základě těchto informací žádal pana R. o úhradu. Na platbách na účet Xxx se dohodli s R., bylo domluveno, že v budoucnu se všechny zakázky vyúčtují. Žádné peníze neukradl.
6. K uvedené dohodě s R. obžalovaný dále uvedl, že se takto domluvil on s panem R., vymysleli to spolu, bývalá manželka byla této dohodě přítomna. S R. měli přátelský vztah. Jednalo se o návrh pana R., který vyplynul ze situace ohledně financování zakázek prostřednictvím společnosti XXX. Pan R. se jej ptal, zda nemá nějaký účet v zahraničí, a obžalovaný uvedl účet Xxx. Na bližší důvody se pana R. neptal, nezkoumal to, byl rád, že R. poslal peníze. Nešlo o daňový únik, všechno by vykážali. Říkal R., že to je účet jiné společnosti, proběhlo to i v e-mailové komunikaci.
7. Společnost Xxx založil pan P. na základě dohody s obžalovaným a na jeho pokyn v roce 2005 za účelem financování developerského projektu pro společnost XXX, tento záměr však nebyl realizován a společnost byla využita až na platby R..
8. Peníze z Xxx nechal obžalovaný následně převést společnosti XXX a odtud částečně na účet XXX, proběhlo i mnoho hotovostních plateb. XXX a XXX měly velmi propletené vztahy, započítávaly si i vzájemné pohledávky. Doklady o půjčce byly vytvářeny, aby byl právní titul pro převod peněz.
9. Pokud jde o zakázky pro R., na přestavbě vily Xxx bývalá manželka neparticipovala, byla to čistě stavební záležitost. Byt ve Xxx ulici zahrnoval rekonstrukci a dále interiérovou část, kterou projektovali spolu, vlastní zařízení interiéru domlouvala jeho manželka s paní R.. XXX též dodávalo nábytek do dalšího bytu, kde bydleli R. v pronájmu, a dělalo dodávku interiéru do bytu v xxx, což domlouvala manželka. Projednávané platby se vztahují ke všem těmto akcím. Dodavatelem byla vždy společnost XXX.
10. V březnu 2010 přišel obžalovaný na manželčinu nevěru, určitou dobu se snažili dohodnout na rozchodu, nechtěl stresovat syna, nicméně ve druhé polovině května se definitivně odstěhoval. Pokud jde o zmíněnou nevěru, týkala se jeho kamaráda ze Slovenska, později zjistil, že mu manželka byla nevěrná i s panem K.. Když kontroloval rozpočty subdodavatelů zakázky vily Xxx, přišel na to, že rozpočty byly přehnané, snížil fakturaci asi o 10 %, a proto nachystal pro svou bývalou manželku jako poslední věc v XXX odpovídající vystornování zálohových faktur, které byly vystaveny R., a vystavení nové zálohové faktury s nižší cenou; toho využil též při řešení situace

s panem K., u něhož naznačoval, že ho vyhodil proto, že se pan K. dohodl se subdodavatelem na provizi, protože to pro obžalovaného bylo lidsky jednodušší než mluvit o tom, co mu provedla manželka.

11. Obžalovaný nebyl schopen ani na opakované dotazy soudu v hlavním líčení vysvětlit, proč platby (trval-li již pan R. na tom, že bude hradit na účet v zahraničí) byly z účtu Xxx dále posílány na účet XXX a nikoli přímo na účet XXX.

12. Svědkyně Ing. arch. M. H. (dříve G.), bývalá manželka obžalovaného, vypověděla, že byla vlastníkem a jednatelkou společnosti XXX, kterou s obžalovaným využívali k podnikání. Zpočátku se o společnost starali každý tak z 50 %, ekonomické záležitosti řešili společně. Později, zvláště poté co se jim v roce 2000 narodil syn, převzal veškeré dění ohledně obchodů a financí obžalovaný. Jednatelkou byla nadále ona, obžalovaný měl pracovní smlouvu. Ve společnosti byla denně, trávila tam cca 5-6 hodin.

13. Účetnictví řešil s paní T. obžalovaný. Ekonomické vedení společnosti, sledování, zda zakázky jsou výdělečné a zákazníci platí, měl na starosti obžalovaný. Veškeré ekonomické záležitosti mu přenechala, měla k němu důvěru. Pokud jde o faktury, svědkyně dávala pokyny k jejich vystavení pouze v obchodu s nábytkem, jehož chod měla na starosti, u větších akcí dával pokyny obžalovaný. Kromě obchodu s nábytkem vedla svědkyně evidenci drobnějších zakázek, jako byly rekonstrukce bytů, kde evidovala rozpočty na tyto zakázky a měla u nich přehled, zda bylo zapláceno. Větší zakázky vedl obžalovaný. Daňové příznání připravovala paní T., svědkyně je podepisovala. Vyplácení zaměstnanců řešil také obžalovaný, svědkyně neví, zda dostávali část mzdy načerno. Dispoziční právo k účtu měli oba.

14. Zakázky společnosti XXX pro R. byly svědkyni známy, sama s paní R. řešila otázky vybavení interiéru, předávku nábytku. Určení ceny, fakturaci i platby řešil obžalovaný s panem R.. Když jednou chtěla po paní R. zaplacení zálohy na nábytek, manžel jí řekl, že příště si to bude řešit sám s panem R., ať už od ní žádné zálohy nechce. Zda XXX vůbec vystavuje R. faktury a zda od nich docházejí platby, nekontrolovala. Nepamatuje si, zda jí bylo něco známo o vystavovaných zálohových fakturách. Dopis paní R. o stornování zálohových faktur dal svědkyni v květnu 2010 podepsat obžalovaný.

15. O existenci společnosti Xxx svědkyně nevěděla, pana P. neznala. Ve společnosti XXX se nijak neangažovala, jejím společníkem byl obžalovaný, pro tuto společnost projektovali jako dodavatelé. Dispoziční právo k účtu společnosti XXX neměla. O transakce mezi XXX a XXX se nestarala, to vše si řídil obžalovaný.

16. Až když manžel odešel, zjistila, že R. neplatili. Ptala se, kde jsou peníze od nich, a obžalovaný tvrdil, že je vložil do pokladny. Žádnou fyzickou pokladnu však neměli, neví, kam by je vkládal. Obžalovaný tehdy zavolal paní P., aby přinesla excelovou tabulku, ona ji přinesla, rozplakala se a utekla, obžalovaný běžel za ní. Tato událost se stala v přítomnosti paní T., které chtěl obžalovaný ukázat, že peníze byly vloženy do pokladny.

17. Pan R. se svědkyní odmítl situaci řešit s tím, že tyto záležitosti řešil s jejím manželem. Až poté, co podala žalobu, začali R. komunikovat a dostala od nich – až od nich - soupis plateb, které posílali do zahraničí. Paní R. dávala svědkyně k podpisu dokumenty, které se týkaly nábytku. Jednou se u ní svědkyně rozplakala, nevzpomíná si, zda si nechávala tehdy něco podepsat.

18. Pan B. je rodinný přítel, pomohl jí finančně udržet firmu v chodu. Uzavřela s ním za XXX smlouvu o postoupení pohledávky, cenu 2 miliony Kč jí zaplatil, ona peníze vložila na účet XXX.

19. Důvod rozpadu manželství jí obžalovaný dodnes nesdělil, později zjistila, že žije s jejich společnou kamarádkou. Neví o tom, že by obžalovaný někdy vytýkal nevěru jí. Utíkal před ní a říkal, že jí nikdy neřekne, proč odešel. S panem K. milenecký vztah neměla, byl to kamarád z dětství.

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

20. Svědkyně Y. R. popsala, že R. měli s G. obchodní vztahy, panovala mezi nimi důvěra. Společnost XXX pro ně dělala návrh projektu, kupovali od nich nábytek. Svědkyně finanční věci vůbec neřešila, netýkaly se jí, nic o nich neví, to řešil manžel. Ona odpovídala „za krásu“ (*z kontextu výslechu je zřejmé, že tím měla na mysli estetický vzhled interiéru – pozn. soudu*).

21. G. pracovali spolu jako jeden tým, svědkyně si je na 100 % jistá, že byli oba manželé obeznámeni s finanční stránkou věci. O rozchodu G. se dozvěděla, když za ní na konci března přišla paní H., předvedla jí takové divadlo, začala se trást, plakat. Daly si panáka, vínečko, svědkyně ji litovala, byla na její straně, a paní H. ji nechala podepsat spoustu faktur s tím, že musí dát věci do pořádku. Jednalo se o věci, které už byly zaplacené, takže to paní H. chtěla podruhé, podepsané faktury pak použila. Svědkyně se jí potom ptala, proč to udělala, a paní H. jí odpověděla, že zůstala s dítětem sama, musí se zachránit.

22. Svědek D. R. uvedl, že s obžalovaným měli pracovní i přátelský vztah, zná dobře i jeho bývalou manželku. G. pro ně v rámci společnosti XXX dělali stavební a další práce v jejich objektech v Xxx a Praze. Veškeré finanční záležitosti řešil svědek, jeho manželka to nechala na něm. On jednal s oběma manželi, bral je jako celek, i v kanceláři měli jeden společný stůl, u něhož seděli proti sobě.

23. Platby tehdy R. posílali podle přání dodavatele (XXX), vůbec nevěděl, na jaký účet, měl k nim důvěru, detaily pochopil až zpětně. Tehdy byli domluveni jen rámcově na placení záloh, na konci to mělo být vyúčtováno. Pokyny k platbám mu předávali manželé G. nebo asistentka paní P.. Určitě nebyl svědkův nápad, že se bude platit na účet do zahraničí. E-mailovou adresu xxx užíval zástupce společnosti XXX, což byli svědkovi dlouholetí obchodní partneři, kteří poskytli financování projektu.

24. Povědomí o financování projektu a o platbách měli oba manželé G., oba byli v jednání zhruba stejně aktivní. Měli společnou kancelář, svědek neměl pocit, že mezi sebou něco tají. Tím více potom R. překvapilo, když po nich chtěla paní H. peníze podruhé, nechala si podepsat nějaké papíry (dodací listy atd.) od svědkovy manželky a šla rovnou k soudu.

25. Svědkyně Z. C. vypověděla, že pracovala ve společnosti XXX jako asistentka prodeje. Komunikovala s klienty v prodejně nábytku a doplňků a pracovala i na realizovaných projektech. Paní H. byla jednatelka společnosti, obžalovaný byl „tahoun“, který získával projekty a z velké části komunikoval s klienty, zatímco paní H. dělala architektonickou práci ve vztahu k interiéru. Oba dva se pohybovali ve firmě, starali se hlavně o vedení projektů. Myslí si, že měli mezi sebou rozdělenou práci, každý dělal část. Neměla informace o tom, kdo má na starosti obchodní vedení společnosti a sledování a vymáhání placení ze strany zákazníků. Pokud jde o mzdu, svědkyně nedostávala nic načerno.

26. Ve své výpovědi v přípravném řízení svědkyně uvedla, že rozhodující slovo ve firmě měl dle jejího názoru obžalovaný; po přečtení této části výpovědi v hlavním líčení podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu vysvětlila, že to byl například obžalovaný, kdo obvykle určoval, komu z dodavatelů se zaplatí první, ale je to možná tím, že působil dojmem, že má více jasno, co chce. Pokud jde o vedení firmy, byla to soukromá záležitost G., do které neviděla. Jako s nadřízenými komunikovala s oběma, oba řešili záležitosti spojené s podnikáním.

27. Svědkyně M. T. uvedla, že dělala účetnictví pro společnost XXX i další právnické osoby spojené s obžalovaným (např. XXX). Jednala s oběma manželi G.. Ze začátku jí doklady vozili, pak k nim jednou týdně docházela. Faktury nevydávala, podklady k účetnictví jí předávaly asistentky. Účetní záležitosti řešila s obžalovaným, paní H. ve firmě většinou moc nebyla. Nekontrolovala, zda jsou faktury zaplacené, to nebyla její práce. Zálohové faktury se neúčtují, v případě, že přijde platba, vystaví se daňový doklad k zálohové platbě a z toho se již odvede DPH.

28. Myslí si, že paní H. byla informována o finanční situaci společnosti, dovozuje to však pouze z jejího postavení jednatelky, s ní to paní H. neprobírala. Neví, proč se G. rozešli. Dále pak na

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

žádost paní H. pro XXX účtovala. Paní H. s ní neřešila, že něco nebylo v minulosti zapláceno. Svědkyně nebyla přítomna žádné schůzce, na které by spolu G. řešili chybějící peníze. Nebyla u toho, že by paní P. z nějakého jednání odešla s plácem a obžalovaný za ní běžel.

29. Svědkyně L. P. vypověděla, že pro obžalovaného dodnes pracuje. Do společnosti XXX nastoupila v roce 2005, pracovala zde jako asistentka. Obžalovaný pracoval na pozici manažera, jednatelkou a majitelkou společnosti byla paní H.. Manželé G. měli společnou kancelář, myslí, že se na obchodním vedení společnosti a administrativě podíleli oba rovným dílem. Svědkyni dávali pokyny oba dva. Pokud jde o vyplácení zaměstnanců, zčásti probíhalo načerno.

30. V přípravném řízení svědkyně podrobněji popsala, že na platovém výměru měli minimální mzdu 10-12 000 Kč, skutečně vyplácená mzda byla o 100 % i více vyšší, peníze v hotovosti vyplácela zaměstnancům ona na základě papíru s rozpisem částek, který dostala od paní H. nebo obžalovaného; správnost této své předchozí výpovědi svědkyně po jejím přečtení v hlavním líčení podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu potvrdila.

31. Manželé R. byli klienti XXX, které pro ně zpracovávalo několik zakázek. Platby od nich byly dojednány a probíhaly asi několika způsoby. Drobnosti v obchodě platili asi hotově, pokud šlo o něco většího, prováděli platby buď bezhotovostně na účet XXX nebo přes zahraniční účty. Netuší, čím to bylo rozhodnutí nebo jaký pro to byl důvod. V souvislosti s platbami do zahraničí vykonávala administrativní úkony, byla převážně v e-mailovém kontaktu s panem P., který zastupoval švýcarskou společnost IDC, na jejíž účet přicházely peníze od R.. Ověřovala u pana P., zda peníze přišly, a sdělovala mu číslo účtu společnosti XXX, kam je měl odeslat. Pokyny jí k tomu dával jeden z manželů G., nevzpomíná si přesně kdo, o těchto platbách stoprocentně věděli oba. Je naprosto přesvědčená, že paní H. o všech úkonech věděla, měla s obžalovaným společnou kancelář a ona vedla záznamy o všech velkých zakázkách s veškerými finančními údaji. Tyto přehledy si vedla paní H. v počítači, obžalovaný počítač nepoužívá.

32. Pokud jde o profesní a lidský rozchod G., důvodem byly bližší styky paní H. s P. K.. Svědkyně potom následovala obžalovaného, protože k němu měla po profesní i lidské stránce blíže.

33. Událost, kterou líčila svědkyně H. (přinesení tabulky o platbách a útěk svědkyně s plácem), se nestala, nevzpomíná si ani na žádnou podobnou situaci.

34. Svědek P. K. vypověděl, že paní H. zná od školky, de facto spolu vyrůstali, milenecký vztah nikdy neměli. Svědek pracoval pro XXX jako osoba samostatně výdělečně činná, měl na starosti realizaci staveb. S obžalovaným byli dlouholetí kamarádi, což skončilo v roce 2010, kdy obžalovaný spolupráci ukončil a svědek měl zákaz vstoupit do firmy. Jeho osobní názor je, že důvodem bylo, že se při rozchodu G. postavil za paní H.. Obžalovaný jeho odchod z firmy odůvodnil (ovšem nikoli svědkovi, ale kolegům) údajnou nevěrou paní H. se svědkem. Toto tvrzení nebylo pravdivé, myslí si, že tehdy na obžalovaného podával trestní oznámení.

35. Pro manžele R. jako investory svědek realizoval bytový dům v Xxx, poté byt ve Xxx ulici a začátek zahájení stavby vily Xxx. Obžalovaný pro něho vystupoval jako ředitel, jako motor společnosti, který sjednával, rozhodoval, komunikovali spolu s investory. Paní H. fungovala jako jednatelka a vyjadřovala se k architektonickým návrhům. Jak měli rozdělené pravomoci, blíže neví, v kanceláři s nimi neseseděl, sám pracoval víceméně s obžalovaným. S odstupem času si netroufne definovat, kdo z manželů měl na starosti účetnictví, vystavování faktur, sledování plateb a takové záležitosti.

36. Ve své výpovědi v přípravném řízení svědek uvedl, že faktury se vystavovaly výhradně přes asistentku obžalovaného L. P., která též prováděla kontrolu, zda jsou uhrazeny ze strany investora. Nejlépe byli o platbách ze strany investorů informováni obžalovaný, L. P. a svědek, který si u ní zjišťoval informace o platbách, jež potřeboval pro subdodavatele. Jednatelka paní H. nebyla dle jeho názoru o financích dostatečně informována. Pokud jde o platby za práce provedené firmou

XXX ve vile Xxx, je mu známo, že část plateb nešla na účet XXX, ale zahraniční účet jiné firmy. O tom věděl od obžalovaného s tím, že se takto dohodl obžalovaný s panem R..

37. Po přečtení těchto částí výpovědi svědka z přípravného řízení v hlavním líčení podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu svědek potvrdil, že uvedené věci souhlasí, s tím, že jeho slova o nedostatečné informovanosti paní H. o financích vyplývají z jeho tehdejšího vnímání, jak to ve firmě fungovalo, nemá pro ně konkrétní podklad. O důvod, proč bylo placeno na jiný účet, se svědek nikdy nezajímal.

38. Svědkyně I. M. popsala, že ve společnosti XXX pracovala jako pomoc asistentce, později jako zástupce vedoucí prodejny. Její přímou nadřízenou byla paní H., která měla na starosti prodejnu, pan G. architektonické práce, věci týkající se stavby domů a úpravy interiérů. Neví, kdo měl na starosti obchodní vedení společnosti a řešení administrativních otázek, účetnictví, plateb. Práci jí zadávali oba dva. Vedoucí byla paní H., ale manželé se spolu radili o některých věcech, ví, že někdy se čekalo na rozhodnutí obžalovaného. Svědkyně byla částečně placena načerno, jednalo se maximálně o polovinu platu. Takto se s ní dohodla paní H., když svědkyně nastupovala, s tím, že to je ve firmě zvykem.

39. Ve své výpovědi v přípravném řízení svědkyně uvedla, že ve firmě z jejího pohledu zastával vedoucí pozici obžalovaný; po přečtení této části výpovědi v hlavním líčení podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu svědkyně vysvětlila, že tehdy jí to tak připadalo, G. spolu určité věci projednávali, někdy jí paní H. říkala, že počkají na rozhodnutí obžalovaného.

40. Svědek Ing. J. P. uvedl, že zná obžalovaného, měli přátelské vztahy. V letech 2005-2010 s obžalovaným spolupracovali na různých projektech v rámci XXX. Svědek působil jako osoba samostatně výdělečně činná, vypracovával projektovou dokumentaci. Většinou jednal s obžalovaným, nebylo mu známo, jakou funkci má v XXX paní H., to se dozvěděl až na konci spolupráce. Jejich postavení tehdy vnímal tak, že mají společnou firmu.

41. Ve své výpovědi v přípravném řízení svědek vypověděl, že obžalovaného chápal jako šéfa firmy a také tak obžalovaný vystupoval; po přečtení této části jeho výpovědi v hlavním líčení podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu svědek uvedl, že toto odpovídá, myslel tím vystupování obžalovaného vůči němu, nikoli vůči paní H..

42. Svědek Ing. P. P., daňový poradce společnosti XXX, se ve své výpovědi vyjádřil k tomu, že zaplacené zálohy (na základě zálohových faktur) nemají vliv na základ daně z příjmu právnických osob, z přijatých záloh se daň z příjmu neplatí. Pokud jde konkrétně o spolupráci s XXX, Ing. H. zná svědek až cca od roku 2013, předtím komunikoval a řešil případné problémy pouze s obžalovaným, mohlo se jednat cca o 2-3 konzultace ročně.

43. Se souhlasem obžalovaného a státní zástupkyně byly v hlavním líčení podle § 211 odst. 1 tr. řádu čteny protokoly o výsledcích následujících svědků z přípravného řízení:

44. Svědek M. K. vypověděl, že obžalovaného poznal v souvislosti se zahájením stavby vily Xxx pro paní R., která měla uzavřenou smlouvu se společností XXX. Pan R., jenž byl v minulosti jeho nadřízeným, jej požádal o pomoc při této stavbě, kde svědek vykonával funkci technického dozoru investora, tedy paní R.. Prováděl kontrolu stavebního deníku a fyzickou kontrolu provedených prací, dohlížel na soulad průběhu prací se stavebními předpisy. Většinu případných problémů řešil se stavbyvedoucím panem K.. Fakturovat se mělo podle provedených prací. Stavba byla započata 2. 10. 2009 a k jejímu zastavení došlo v březnu 2010 pro nesoulad se stavebním povolením. Do okamžiku zastavení stavby stavebním úřadem byla postavena dvě podzemní patra a začalo se stavět přízemí, k čemuž se musí připočítat demoliční práce, zemní práce a zajištění svahu. R. posléze od smlouvy odstoupili. Od zahájení do zastavení stavby nebylo ze strany XXX fakturováno, alespoň svědek žádné faktury nepodepisoval. Neví, zda ze strany R. byly provedeny nějaké zálohové platby, to šlo zcela mimo něj. Přípomínky k financování během stavby

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

nezaznamenal, stavba běžela plynule podle harmonogramu. Neví o tom, že by na stavbě působila společnost XXX.

45. S Ing. H. svědek ohledně stavby jednal, jednání se zúčastnili i obžalovaný, pan K. a projekční firmy, která projektovala silnoproud. Tato schůzka proběhla po skončení stavby, sešli se ale též na jejím počátku, když se projednávala smlouva. R. a G. se znali delší dobu, dle jeho názoru měli přátelské vztahy. O vzájemných vztazích G. svědek nic neví.

46. Na konci roku 2011 se svědek dozvěděl o žalobě o zaplacení částky cca 44 mil. Kč, kterou podala jednatelka XXX Ing. H.. Někdy na přelomu roku 2011-2012 dostal svědek poštou ohledně této stavby tři faktury nad cca 15 mil. Kč. (Tuto odpověď svědek dále upřesnil, resp. opravil, a to tak, že faktury nepřišly jemu osobně, ale paní R., která se mu o tom mezi řečí zmínila.)

47. Ve své doplňující výpovědi v přípravném řízení svědek uvedl, že ekonomické záležitosti nebyly v jeho kompetenci. Nebyl přítomen žádné dohodě, na jaký účet budou zasílány platby za plnění poskytnutá společnostmi XXX. Neví nic o tom, zda takové dohodě byla přítomna Ing. H.. Neví nic ani o tom, jakým způsobem bylo R. sdělováno, jaké finanční částky mají poukazovat, zda se jednalo o zálohové platby či platby za již provedené dodávky a kdo oprávněnost takového nároku kontroloval a schvaloval. Faktury viděl poprvé až u soudu ohledně vily Xxx.

48. Svědkovi byly dále předloženy faktury, k nimž uvedl, že dvě z nich, a to faktury č. 29ZFV083 a 29ZFV086, převzal dne 18. 12. 2009, je na nich jeho podpis. Nevzpomíná si, kdo konkrétně mu je předal, mohl to být jak pan K., tak paní H.. Svědek faktury předal R..

49. **Svědčyně Ing. H. Š., LL.M.,** v době provedení výslechu dne 6. 4. 2017 insolvenční správkyně společnosti XXX (dříve XXX), ve své výpovědi uvedla, že žádosti policie o poskytnutí daňových příznání, případně účetních závěrek za období 2008-2012 nemohla vyhovět, protože má v držení účetnictví pouze od roku 2012. O starší účetní doklady sama nežádala. Pokud jde o roky 2013-2015, při schůzce s Ing. H. a Ing. P. (zástupcem daňového subjektu) vyšlo najevo, že v uvedených letech daňový subjekt nezpracovával účetnictví a nepodával daňová příznání. Vyzvala tedy daňový subjekt, aby je zpracoval, na základě čehož byla provedena rekonstrukce účetnictví. Poté, co se insolvenční správkyně připojila jako poškozený s nárokem na náhradu škody, předložila Ing. H. na schůzce na konci února 2017 smlouvu o postoupení pohledávky ve výši 1 815 000 USD ze dne 20. 4. 2013 G. B., jemuž pohledávku prodala za 100 000 EUR. Vložení této částky do společnosti Ing. H. neprokázala. Pohledávka za společnostmi Xxx v uvedené výši z titulu bezdůvodného obohacení v účetnictví nebyla.

50. **Svědek E. A. P.** vypověděl, že zná obžalovaného, s nímž se prostřednictvím bankovních úředníků z banky UBS seznámil někdy v období let 2008-2009 v Luganu, zatímco s paní H. se nikdy nesetkal. Obžalovaný od svědka chtěl vědět, zda má nějakou offshore společnost, kterou by využil za účelem financování své české společnosti XXX. Svědek mu navrhl společnost Xxx založenou v roce 2005, která mu sloužila jako opěrný bod pro finanční operace pro jiné klienty. Vůči svědkovi se obžalovaný choval jako jediná oprávněná osoba ve společnosti XXX, neřekl mu, že by do těchto záležitostí byl zapojen někdo další, včetně manželky obžalovaného. V souvislosti s financemi pocházejícími od společnosti Xxx pro společnost XXX jednal svědek výhradně na pokyn obžalovaného, nikdy o ničem nerozhodl samostatně. L. P. zná jako sekretářku obžalovaného, mluvil s ní po telefonu, protože hovoří italsky, psala mu italsky i e-maily. Nevylučuje, že mu na pokyn obžalovaného dala přesné instrukce ohledně finančních operací, které má provést. Za poskytnuté služby společnost Xxx vystavovala faktury, které svědek předával přímo obžalovanému a které zahrnovaly i jeho služby; výše byla přibližně 3 000 CHF ročně.

51. Pro obžalovaného získala Xxx fondy od společnosti XXX, o níž svědek předpokládal, že patří právě obžalovanému, a ty následně převedla coby půjčku společnosti XXX. V podstatě může potvrdit, že vstup společnosti Xxx do této operace měl za cíl skrýt totožnost obžalovaného jako subjektu financujícího XXX. Peníze plynoucí do společnosti Xxx a převedené do společnosti XXX

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

proběhly za účelem půjčky ze strany obžalovaného prostřednictvím společnosti XXX a byly určeny k financování společnosti XXX stále ve prospěch obžalovaného. Z pohledu účetnictví má svědek (*míněno zjevně jeho společnost – pozn. soudu*) dluh vůči obžalovanému a pohledávku vůči XXX. V době výsledku (26. 11. 2014) půjčky stále existovaly.

52. Společnost Xxx ukončila činnost víceméně současně s postoupením pohledávky vůči XXX společnosti XXX. Tato operace byla uskutečněna, neboť provozování nové společnosti bylo levnější než v případě Xxx, kterou chtěl svědek zrušit i proto, že ji již použil pro mnoho operací. XXX byla vytvořena pouze pro obžalovaného jako klienta, v bilanci měla úvěr vůči XXX a dluh vůči společnosti obžalovaného, který poskytl Xxx půjčky. Jednatel (ředitelem) společnosti je svědek, společnost nevykonává žádnou činnost.

53. Svědkyně B. K. vypověděla, že pracovala ve společnosti XXX od roku 2006 do roku 2013 jako asistentka prodeje. Na prodejně se starala o zákazníky, její přímou nadřízenou byla paní H., která byla majitelkou a jednatelkou společnosti. G. byli manželé, pracovali společně, působili na ni jako sehraný pár. Jakou konkrétní pozici zastával obžalovaný, svědkyně neví. Úkolovali ji oba dva. Paní H. se starala o konkrétní návrhy interiérů, obžalovaný měl na starosti spíše technickou část, co se týkalo rekonstrukce objektů či nového projektu. Účetnictví zpracovávala M. T. ze společnosti ZENITH, podklady jí předávaly asistentky. Svědkyně neměla přístup k účtům společnosti, pokud potřebovala zjistit, zda zákazník uhradil fakturu, obrátila se na paní H. nebo na asistentky.

54. R. byli stálí klienti, ohledně zakázek s nimi jednali jak paní H., tak pan G.. Pokud jde o platby od nich, vystavovaly se faktury v systému Pohoda, na nichž byl uveden firemní účet. Stávalo se, že bylo placeno v hotovosti. Svědkyně na prodejně vedla pokladní knihu a vypisovala příjmové pokladní doklady. Velké částky od R. touto pokladnou neprocházely, tyto platby obvykle nekasírovala svědkyně, ale paní H.. Pro R. fakturovala i svědkyně, a to na základě pokynu paní H., pokud se jednalo o interiérové vybavení, i na základě pokynu obžalovaného, pokud šlo o architektonickou část nebo projekt. Úhrady faktur za interiérové vybavení si hlídala paní H. a na základě jejího pokynu se zboží vydalo či nikoliv.

55. Svědkyně H. O. uvedla, že ve společnosti XXX pracovala od roku 2001 do roku 2009 jako asistentka vedení společnosti, v době 2003-2006 byla na mateřské dovolené. Jejími přímými nadřízenými byli manželé G., svědkyně vedla agendu kanceláře (objednávky nábytku, přípravu podkladů pro účetní, fakturaci na základě pokynů a podkladů od G.). Jednatelkou a majitelkou byla paní H., která dále měla na starosti navrhování interiérů na zakázku. Obžalovaný byl manažerem firmy, který sháněl zakázky a vedl společně s dalšími architekty projektové dokumentace. Z jejího pohledu dělali G. všechno spolu, s architekty i se zákazníky jednali oba dva. Podklady pro účtování předávala účetní paní T. za XXX paní Š., za ostatní firmy G. paní P.. Faktury připravovali zaměstnanci na základě pokynů G..

56. R. viděla svědkyně osobně pouze jednou, vzpomíná si, že pro ně XXX dělala nějakou zakázku, domnívá se, že šlo o zařizování interiéru. O fakturaci prací pro R. nic bližšího neví.

57. Svědkyně Z. R. vypověděla, že v XXX pracovala od 4. 1. 2010 do 30. 11. 2012 jako asistentka prodeje nábytku, dekorací, látek apod. Její přímou nadřízenou byla vedoucí prodejny Z. C.. Jednatelkou a majitelkou byla paní H., která měla dále na starosti firemní prodejnu s nábytkem a bytovými doplňky. Pan G. měl na starosti skupinu architektů. Dle jejího názoru byl vůdčí osobností ve firmě, protože uměl sehnat zakázky, byl tím, kdo komunikoval se zaměstnanci a dokázal je řídit.

58. R. byli klienti XXX, dodávalo se jim nějaké zboží. Jejich platby na prodejně neřešili, domnívá se, že je řešila paní H., od níž na prodejně dostali pokyn, zda mají objednat zboží.

59. Svědkyně K. Ř. popsala, že ve společnosti XXX pracovala v letech 2003 až 2010, přičemž od roku 2005 do roku 2008 byla na mateřské dovolené. Do té doby pracovala jako asistentka obžalovaného, který jí zadával práci, prakticky vykonávala činnost sekretářky. Po návratu

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

z mateřské dovolené pracovala jako asistentka. Přímým nadřízeným byli oba manželé G.. Jednatelkou a majitelkou byla Ing. H., prakticky to bylo tak, že byli manželé a řídili firmu společně. Paní H. měla na starosti obchod s nábytkem a bytovými doplňky a navrhovala interiérové vybavení, pan G. zastával postavení hlavního architekta, sháněl zakázky a měl na starosti technickou stránku staveb. Pan G. byl tím, kdo přinášel do firmy zakázky, ale firmu řídili G. společně. Faktury vystavovala většina zaměstnanců na základě požadavku pana G. nebo paní H.. R. byli klienti XXX. Neví, kdo jim vystavil faktury za práce a dodávky.

60. Svědkyně A. Š. vypověděla, že v XXX pracovala od roku 2005 do roku 2013 jako asistentka. Přímými nadřízenými byli manželé G.. Její pracovní náplň spočívala v tom, že vedla v počítači evidenci přijatých i vydaných faktur a dále vyřizovala vše, co bylo třeba, dle pokynů, které jí G. zadávali. Majitelkou a jednatelkou společnosti byla paní H., pan G. byl zaměstnancem, sjednával zakázky a měl pod sebou tým architektů a projektantů, kteří se na nich podíleli. Pracovní úkoly zadávali svědkyni oba dva. Svědkyně měla přístup k účtům společnosti. Příkazy k úhradě mohla podepisovat jak paní H., tak pan G.. Faktury byly vystavované vždy na základě příkazu někoho z nich, v podstatě jenom řekli částku a na koho bude faktura vystavena. Úhradu faktur ze strany odběratelů kontrolovala svědkyně na základě bankovního výpisu, pan G. i paní H. se jí často ptali, zda odběratel fakturu uhradil. Většina faktur byla klienty hrazena převodem, méně časté byly úhrady v hotovosti. Pokud by zákazník provedl platbu přímo panu G. nebo paní H., obdržela by od nich příjmový doklad, který by zavedla do systému. Výše částky, kterou bylo možné přijmout v hotovosti, byla omezena, mohlo to být cca do 200 000 Kč.

61. Manželé R. byli zákazníky XXX. Jednání s nimi probíhala vždy za zavřenými dveřmi, z jejího pohledu s nimi jednali jak pan G., tak paní H.. Na fakturaci zakázek byly tři – ona, paní P. a případně kolegyně na obchodě, pokud šlo o interiérové vybavení. Fakturaci provedl ten, komu to G. zadali. Vzpomíná si, že R. se vystavovaly nějaké zálohové faktury. Nevzpomíná si, že by byl nějaký problém s jejich úhradou. O to, zda klienti platí, se zajímali jak pan G., tak paní H., nelze říct, kdo z nich více. Byli tým a měli zájem, aby zákazníci platili. Nevzpomíná si, že by bylo nutné někdy R. urgovat o provedení platby.

62. Soud provedl dokazování výsledkem **znalce z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence Ing. Ivo Strejce.**

63. Znalec, který upozornil, že neměl k dispozici kompletní účetnictví společnosti XXX (orgány činné v přípravném řízení se pokusily toto účetnictví zajistit, nicméně jednatelka společnosti Ing. H. jim sdělila, že zčásti se ztratilo při stěhování a zčásti bylo již skartováno – viz č. l. 2949), ve svém posudku (resp. dvou postupně vypracovaných posudcích) učinil následující pro věc podstatné závěry:

64. Společnost XXX byla dle závěrkových výkazů (rozvahy a výkazu zisků a ztrát) ekonomicky aktivní zhruba do roku 2011, kdy začaly výrazně padat tržby, což se negativně projevilo zejména od roku 2012. Již v roce 2014 byla společnost pravděpodobně v úpadku.

65. Znalec dále konkrétně specifikoval zálohové faktury, faktury za dodání zboží či služby a storno 4 zálohových faktur evidované v účetní sestavě či podkladech, které byly vystaveny odběratelce Y. R. v letech 2009 a 2010. Vzhledem k tomu, že znalec neměl k dispozici kompletní účetnictví, neměl možnost zjistit, zda a jak byly případné úhrady zálohových faktur ve vlastním účetnictví zaevidovány. V podkladových materiálech znalec nedohledal dvě faktury, které našel v účetní sestavě „Vydané zálohové faktury“ – konkrétně fakturu č. 29ZFV080 vystavenou dne 9. 12. 2009 na částku 4 165 000 Kč a fakturu č. 10ZFV028 vystavenou dne 10. 5. 2010 na částku 15 083 027 Kč. (Ostatní vystavené zálohové faktury a jejich storna, které byly dohledány, jsou podrobně rekapitulovány v části rozsudku, v níž je shrnut obsah listinných důkazů).

66. V podkladových materiálech znalec dohledal celkem 5 smluv o poskytnutí půjčky uzavřených mezi Xxx jako věřitelem a XXX jako dlužníkem a následně 2 smlouvy o poskytnutí

půjčky mezi XXX a XXX, jež jsou v podstatě pokračováním původních půjček od Xxx, neboť nové smlouvy byly uzavřeny z důvodu postoupení pohledávek Xxx společnosti XXX. Smlouvy o poskytnutí půjčky mezi Xxx a XXX byly uzavřeny vždy po připsání určité částky od Y. R. na bankovní účet Xxx. Konkrétně šlo o půjčky částek 300 000 EUR (smlouva uzavřena v roce 2009, převod částky společnosti XXX proveden 27. 4. 2009, k půjčce se vztahují platby od paní R. ve výši 200 000 USD dne 30. 4. 2008 a ve výši 125 000 USD dne 15. 1. 2009), 165 000 USD (smlouva uzavřena 29. 5. 2009, převod proveden 5. 6. 2009, k půjčce se vztahují platby od paní R. ve výši 100 000 USD dne 22. 5. 2009 a 65 000 USD dne 2. 6. 2009), 400 000 USD (smlouva uzavřena 21. 12. 2009, převod proveden 23. 12. 2009, k půjčce se vztahují platby paní R. ve výši 125 000 USD dne 12. 8. 2009 a ve výši 600 000 USD dne 21. 12. 2009), 200 000 USD (smlouva uzavřena 4. 2. 2010, převod proveden 9. 2. 2010, k půjčce se vztahuje platba od paní R. ve výši 200 000 USD ze dne 8. 2. 2010) a 400 000 USD (smlouva uzavřena 23. 3. 2010, převod proveden 25. 3. 2010, k půjčce se vztahuje platba od paní R. ve výši 400 000 USD dne 23. 3. 2010). Společnost Xxx tedy neposkytla společnosti XXX jako půjčky celou finanční částku 1 815 000 USD, kterou na její účet zaslala Y. R., když rozdíl je dle tehdy aktuálního kurzu 256 189 USD.

67. Smlouvu či smlouvy o půjčkách mezi XXX a XXX znalec nedohledal, nicméně dle dopisu právního zástupce XXX ze dne 20. 9. 2011 adresovaného společnosti XXX a týkajícího se zápočtu vzájemných pohledávek poskytla XXX společnosti XXX 28. 12. 2009 půjčku 255 600 USD (4 694 860,80 Kč), dne 9. 2. 2010 půjčku 3 750 000 Kč a dne 21. 5. 2010 půjčku 5 866 105,25 Kč, tedy celkem 14 310 966,05 Kč.

68. Znalec dále uvedl podrobný přehled celkem 8 úhrad Y. R. prostřednictvím společnosti XXX na účet Xxx v celkové částce 33 624 125 Kč v období od 30. 4. 2008 do 23. 3. 2010, když se konkrétně jednalo o

- 30. 4. 2008 částku 200 000 USD (kurz 16,221 Kč/1 USD), tj. 3 244 200 Kč
- 15. 1. 2009 částku 125 000 USD (kurz 20,860 Kč/1 USD), tj. 2 607 500 Kč
- 22. 5. 2009 částku 100 000 USD (kurz 19,109 Kč/1 USD), tj. 1 910 900 Kč
- 2. 6. 2009 částku 65 000 USD (kurz 18,480 Kč/1 USD), tj. 1 224 600 Kč
- 12. 8. 2009 částku 125 000 USD (kurz 18,185 Kč/1 USD), tj. 2 273 125 Kč
- 21. 12. 2009 částku 600 000 USD (kurz 18,345 Kč/1 USD), tj. 11 007 000 Kč
- 8. 2. 2010 částku 200 000 USD (kurz 19,130 Kč/1 USD), tj. 3 826 000 Kč
- 23. 3. 2010 částku 400 000 USD (kurz 18,827 Kč/1 USD), tj. 7 530 800 Kč.

69. Pokud jde o postoupení pohledávky na G.a B. za cenu 100 000 EUR, jak faktury, na jejichž základě měla pohledávka vzniknout, tak pohledávka samotná nebyly evidovány v účetní evidenci společnosti XXX. Na bankovních účtech společnosti tyto platby znalec nedohledal, ani na účtu pokladny v měně EUR nebyly tyto platby evidovány, podobné částky však dohledal na bankovních účtech v následujících dnech jako vklady (půjčku) od M. H.. Znalec je proto toho názoru, že cena za postoupení pohledávky byla uhrazena jí a ona splátky vložila do společnosti jako půjčku nebo vklad.

70. Úhradu částky 4 000 000 Kč od Y. R., odpovídající dohodě o narovnání mezi XXX a Y. R., jež byla uzavřena 30. 4. 2013, znalec na bankovním účtu XXX dohledal dne 21. 5. 2013.

71. K vyčíslení ztráty společnosti XXX znalec uvedl, že k výši této ztráty v souvislosti s poskytnutím finančního plnění Y. R. na bankovní účet spol. Xxx namísto na bankovní účet spol. XXX musí odpovědět variantně. Dle skutečné evidence v účetnictví společnosti XXX, kdy faktury vystavené Y. R. nebyly zaevidovány v účetní evidenci (pouze v sestavě vydaných faktur), došlo ke snížení tržeb společnosti XXX, což mělo vliv na výši hospodářského výsledku společnosti a snížení daňové povinnosti společnosti z titulu daně z příjmů právnických osob. Vzhledem k tomu, že znalec neměl k dispozici kompletní účetnictví společnosti, není mu známo, zda byly náklady spojené s případnou činností na zakázkách paní Y. R. zaevidovány v účetní evidenci spol. XXX. V případě, že předmětné faktury nebyly evidovány v účetnictví spol. XXX jako tržby s dopadem na

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

daňovou povinnost, pak úhrady od paní R. na účet spol. Xxx neměly vliv na ekonomickou situaci spol. XXX a společnosti nemohla vzniknout žádná finanční ztráta. Dle teoretické evidence, tedy za předpokladu, že by faktury v roce 2011 byly v účetnictví společnosti zaevidovány jako tržby s daňovou povinností a společnosti XXX byla paní Y. R. na účet spol. Xxx uhrazena celkem částka ve výši 33 624 125 Kč a tato pohledávka byla v roce 2013 postoupena za cenu 100 000 EUR na osobu G. B., pak by společnosti XXX vznikla ztráta ve výši 31 078 305 Kč (33 624 125 – 2 545 820 Kč). Pokud finanční prostředky uhrazené Y. R. byly dále z části poskytnuty spol. XXX jako půjčky od spol. XXX (která je získala formou půjčky od spol. Xxx), pak by finanční ztráta společnosti XXX byla ve výši 16 767 338,95 Kč (31 078 305 – 14 310 699,05 Kč).

72. Znalec se podrobně zabýval finančními toky na účtech společností XXX a XXX, přičemž učinil závěr, že z celkové částky 1 815 000 USD, kterou zaslala Y. R. prostřednictvím úvěru od společnosti XXX na účet Xxx, obdržela společnost XXX převodem přes společnost XXX celkem částky 256 100 USD, 100 000 EUR a 9 616 105,25 Kč, celkem tedy dle tehdy platného kurzu 16 956 003,65 Kč. Znalec dále v bankovních výpisech XXX dohledal platby částky celkem 3 500 000 Kč společnosti XXX s. r. o., jejímž jednatelem byl obžalovaný, a platbu částky 875 193,45 Kč na účet obžalovaného.

73. U korunového účtu XXX vedeného u Commerzbank znalec dohledal příchozí kreditní platby od XXX v celkové výši 39 592 628,98 Kč a odchozí platby ve prospěch XXX ve výši 11 320 000 Kč. Platba částky 3 750 000 Kč ve prospěch XXX dne 9. 2. 2010 pocházela z platby 200 000 USD Y. R. dne 8. 2. 2010, platba částky 5 866 105,25 Kč ve prospěch XXX dne 20. 5. 2010 pocházela z platby částky 400 000 USD od paní R. dne 23. 3. 2010. U ostatních plateb znalec přímou souvislost s finančním tokem úhrad od paní R. nedohledal. Na korunovém účtu společnosti XXX u Komerční banky znalec dohledal 1 platbu od společnosti XXX ve výši 1 774 062,31 Kč z 19. 4. 2013, u níž nedohledal souvislost s finančním tokem úhrad od paní R.. Na eurovém bankovním účtu XXX vedeném u Commerzbank znalec dohledal dvě platby (jednu z každé strany) ve výši 100 000 Eur, z nichž platba ze dne 28. 12. 2009 od společnosti XXX ve prospěch XXX pocházela z finančního toku z úhrad od Y. R., a to z platby částky 600 000 USD dne 21. 12. 2009. Na dolarovém účtu XXX u Commerzbank znalec dohledal 2 platby mezi XXX a XXX, přičemž platba 28. 12. 2019 ve výši 256 100 USD z účtu XXX na účet XXX pocházela z finančního toku z úhrad od paní R., konkrétně z výše uvedené platby 600 000 USD. (Druhou zmíněnou platbou byla o den později učiněná platba 500 USD z účtu XXX na účet XXX.)

74. Znalec upozornil, že neměl k dispozici kompletní účetnictví obou společností (XXX a XXX), zejména pokladní doklady, takže není schopen identifikovat, zda mezi oběma společnostmi nedocházelo k hotovostním transakcím, zejména ve vztahu k finančnímu toku z úhrad od paní R..

75. Pokud jde o platby mezi účty společnosti XXX a účtem obžalovaného Ing. G. vedeným u Commerzbank, znalec dohledal na tomto účtu transakce s XXX v celkové debetní výši 1 050 000 Kč, Ing. G. naopak obdržel od XXX bankovním převodem částku 2 335 000 Kč, z čehož platba 210 000 Kč dne 10. 2. 2010 pocházela z finančního toku z úhrad od paní R., a to z platby 200 000 USD dne 8. 2. 2010 (přes platbu na účet společnosti XXX z účtu společností XXX ve výši 3 750 000 Kč provedenou dne 9. 2. 2010). Ve vztahu ke společnosti XXX znalec na stejném korunovém účtu obžalovaného dohledal, že obžalovaný od této společnosti obdržel bankovním převodem celkem částku 1 390 193,45 Kč, z čehož platba dne 20. 5. 2010 ve výši 875 193,45 Kč pocházela z finančního toku z úhrad od paní R., a to z platby 400 000 USD, která byla dne 20. 5. 2010 převedena na účet XXX a zde směněna na české koruny.

76. Znalec se dále obecně vyjádřil k zálohovým fakturám, když uvedl, že taková faktura není účetní ani daňový doklad, nemá žádné predepsané náležitosti ani název. Jedná se v podstatě o informaci pro odběratele, jakým způsobem a za co má zaplatit. Dokud není zálohová faktura

uhrazena, neúčtuje se o ní ani se neeviduje v přiznání k DPH. V účetnictví se doporučuje evidovat zálohové faktury pouze v samostatné operativní evidenci, např. „knize zálohových faktur“.

77. Znalci bylo též uloženo vypracovat přehled veškerých plateb od R. za práce a dodávky provedené společností XXX, k čemuž konstatoval, že (vedle výše zmiňovaných plateb jednak na účet Xxx, jednak 4 000 000 Kč dne 21. 5. 2013) na zálohách byla v hotovosti uhrazena (ve čtyřech platbách) celková částka 2 890 000 Kč. Jiné platby R. přímo na bankovní účet XXX znalec nedohledal a z důvodu absence kompletního účetnictví společnosti XXX není schopen zjistit, zda proběhly jiné platby v hotovosti.

78. Vzhledem k tomu, že není k dispozici kompletní účetnictví a ani nelze předpokládat, že by bylo zajištěno, dospěl znalec k závěru, že nelze objektivně posoudit případné snížení daňové povinnosti společnosti XXX, neboť k tomu by bylo zapotřebí mít veškeré prvotní účetní doklady a příslušné účetní sestavy. Nelze tedy přesně vyčíslit snížení daňové povinnosti.

79. Ve své výpovědi v hlavním líčení znalec dále k dotazům soudu a stran nad rámec skutečností uvedených již v písemně vypracovaném znaleckém posudku dodal, že v případě, že by v účetnictví byly zaúčtovány výdaje hrazené subdodavatelům a nikoli příjmy, došlo by ke snížení daňové povinnosti jak k dani z příjmu právnických osob, tak dani z přidané hodnoty, neboť by se jednalo o neoprávněné náklady. Pokud jde o zálohové faktury, povinnost zaplatit DPH vzniká po jejich zaplacení.

80. Soud dále provedl dokazování **listinnými důkazy**, z nichž podstatné jsou zejména následující důkazy, resp. skutečnosti z nich vyplývající:

81. Především soud provedl k důkazu řadu listin, jimiž se podrobně ve svém znaleckém posudku zabýval znalec Ing. Strejc, a jejichž podstatný obsah je tedy rekapitulován již výše v rámci shrnutí závěrů jeho znaleckého posudku, na něž soud pro stručnost odkazuje. Konkrétně se jedná o výpisy z bankovních účtů zúčastněných společností, dokládající jednotlivé převody z těchto účtů a na ně, včetně v obžalobě uvedených 8 úhrad z účtu společnosti Xxx na účet Xxx, účetní doklady a smlouvy o půjčce uzavřené mezi společnostmi Xxx (případně posléze XXX) a XXX.

82. K bankovním účtům jednotlivých společností lze nad rámec závěrů popsanych ve znaleckých posudcích dodat, že ze zpráv bank vyplývá, že dispoziční právo k účtům společnosti XXX u Komerční banky měla po celou dobu Ing. H., obžalovaný je měl na základě plné moci v období od 1. 1. 2008 do 26. 5. 2010 (č. l. 1651). K účtu společnosti XXX u Commerzbank měli dispoziční právo oba manželé G., oba měli též dispoziční právo k účtu vedenému na jméno obžalovaného (č. l. 1665). K bankovnímu účtu společnosti XXX u Commerzbank měli samostatné dispoziční právo rovněž oba manželé G. (č. l. 1666).

83. Z výpisu z obchodního rejstříku (č. l. 3460) vyplývá, že společnost XXX (od 7. 10. 2015 XXX) vznikla dne 19. 7. 1995, od 3. 7. 2001 byla jediným společníkem M. H., která je po celou dobu její existence též jedinou jednatelkou. Dne 13. 5. 2015 bylo zahájeno insolvenční řízení. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2015, č. j. MSPH 90 INS 12316/2015-A-31 byl na majetek XXX prohlášen konkurs, který byl zrušen usnesením, jež nabylo právní moci dne 26. 10. 2018. Involvenční správkyň byla ustanovena Ing. H. Š., LL.M. (č. l. 2068).

84. Z přiznání k dani z příjmu právnických osob, která společnost XXX podávala, a jejich příloh (č. l. 1972 a násl.) vyplývá, že za rok 2008 vykázala společnost ztrátu 668 530 Kč, roční úhrn čistého obrátu 78 201 000 Kč. Za rok 2009 vykázala XXX zisk 324 703 Kč, roční úhrn čistého obrátu uváděla 41 240 000 Kč. Za rok 2010 vykázala společnost ztrátu 1 220 589 Kč, roční úhrn čistého obrátu činil 114 097 000 Kč. Za rok 2011 byl vykázán zisk 368 222 Kč, roční úhrn čistého obrátu nebyl uveden.

85. Ke společnosti XXX bylo z obchodního rejstříku zjištěno (č. l. 3462), že od srpna 2008 byl obžalovaný jediným společníkem společnosti, obchodní podíl převedl v červenci 2010 na

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

společnost XXX, zpět na něho byl obchodní podíl převeden v červenci 2011. Jednatelkou XXX byla do 21. 9. 2006 M. H., od té doby až do současnosti je jednatelem obžalovaný (do srpna 2008 byl druhým jednatelem pan T. B.).

86. Z dokumentace získané dožádáním ze Švýcarské konfederace, resp. zprávou Interpolu (č. l. 1373, č. l. 1430 a násl.) se podává, že společnost Xxx byla založena 11. 11. 2005, ve funkci předsedy dozorčí rady působil do 4. 10. 2010 E. P., ke dni 7. 4. 2011 byla společnost zrušena. Bankovní účet společnosti Xxx u banky USB založil E. P. 18. 11. 2005, ekonomicky oprávněnou osobu k majetkovým hodnotám byl obžalovaný Ing. O. G., dispoziční právo k účtu měli oba dva. Účet byl zrušen příkazem pana P. ze dne 23. 8. 2010.

87. Z čestného prohlášení M. H. sepsaného 24. 9. 2012 (č. l. 129), které sama v této trestní věci doložila jako přílohu svého trestního oznámení, vyplývá, že M. H. čestně prohlašuje, že byla přibližně před 5-6 lety přítomna jednání manžela O. G. s panem E. P. v Luganu, kde se jednalo o založení firmy Xxx v Lichtenštejnsku, která měla mít otevřený účet u banky UBS AG a právo disponovat s tímto účtem měl obžalovaný.

88. Z pracovní smlouvy a dalších dokumentů vztahujících se k pracovnímu poměru obžalovaného ve společnosti XXX (č. l. 136 a násl.) vyplývá, že obžalovaný na základě pracovní smlouvy uzavřené dne 15. 11. 1999 působil ve společnosti jako manažer, výpovědí ze strany zaměstnavatele podepsanou Ing. H. jako jednatelkou společnosti ze dne 14. 12. 2010, danou z organizačních důvodů, došlo k ukončení pracovního poměru ke dni 28. 2. 2011.

89. Ze smlouvy o dílo uzavřené mezi společnostmi XXX a Y. R. dne 2. 10. 2009 (č. l. 182 spisu) se podává, že předmětem díla byla xxx. Provedené práce měly být účtovány na základě kalkulačních listů po jejich odsouhlasení objednatelem, tedy po etapách. Platební styk měl být realizován bankovním převodem nebo platbami v hotovosti oproti příjmovému dokladu. Finanční vypořádání mělo být provedeno v rámci konečné faktury. Bankovní účet společnosti XXX je uveden v záhlaví smlouvy.

90. Rozhodnutím Odboru výstavby Úřadu městské části Praha 6 ze dne 25. 3. 2010 (č. l. 303) bylo nařízeno zastavení stavebních prací na stavbě v ulici Xxx s odůvodněním, že stavba byla realizována v rozporu s vydaným stavebním povolením. Sdělením ze dne 17. 3. 2011 Y. R. od smlouvy o dílo uzavřené dne 2. 10. 1999 odstoupila (č. l. 306).

91. Společnost XXX v inkriminovaném období vystavila Y. R. zálohové faktury (č. l. 99 a násl., č. l. 2047 a násl.): 1) dne 1. 12. 2009 na částku 3 924 000 Kč za interiérové vybavení bytu Xxx, číslo faktury 29ZFV075, 2) dne 2. 12. 2009 na částku 5 563 437 Kč - první záloha na stavební práce na vile v ulici Xxx, číslo faktury 29ZFV083, 3) dne 17. 12. 2009 na částku 3 270 517 Kč - druhá záloha na provedení stavebních prací na vile Xxx, číslo faktury 29ZFV086, 4) dne 29. 1. 2010 na částku 4 941 194 Kč - třetí záloha na provedení stavebních prací na vile v ulici Xxx, číslo faktury 10 ZFV004, 5) dne 19. 2. 2010 na částku 3 300 000 Kč - záloha na stavební práce v bytě Xxx, číslo faktury 10ZFV007, 6) dne 19. 2. 2010 na částku 1 800 000 Kč - záloha na dodání nábytku, číslo faktury 10ZFV008 a 7) dne 2. 3. 2010 na částku 3 595 047 Kč - čtvrtá záloha na provedení stavebních prací ve vile Xxx, číslo faktury 10ZFV011. Faktury uvedené pod čísly 2), 3), 4) a 7), tedy faktury týkající se prací ve vile Xxx, byly následně stornovány s datem vystavení storna 12. 5. 2010 (č. l. 106 a násl.). Stornování faktur bylo učiněno přípisem ze dne 10. 5. 2010 (č. l. 709), podepsaným Ing. M. H. a adresovaným Y. R., v němž se zároveň uvádí, že v příloze zasílá novou zálohovou fakturu č. 10ZFV028 na stavební práce na přestavbu vily Xxx a zdvořile žádá o její proplacení. Na všech fakturách bylo jako forma úhrady uvedeno: „*příkazem*“ a bylo na nich uvedeno číslo účtu spol. XXX u Commerzbank.

92. Z dílčích kupních smluv, cenových nabídek, objednávek, jejich akceptací, faktur (všechny vystaveny 7. 6. 2011) a dodacích listů (viz č. l. 308 a násl., č. l. 930 a násl.) vyplývá, že společnost XXX realizovala pro manžele R. vedle vily Xxx i další projekty a dodávky (rekonstrukce bytu ve

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

Xxx ulici v xxx a dodávku nábytku a vybavení interiéru do vily v xxx). Kupní smlouvy, dodací listy a předávací protokoly jsou podepsány i paní Y. R..

93. Dne 3. 10. 2011 podala společnost XXX k Obvodnímu soudu pro Prahu 4 žalobu na zaplacení částky 44 618 101 Kč proti Y. R. (č. l. 119, 2525), když částku 18 632 979 požadovala žalobkyně za práce při přestavbě rodinné vily v ulici Xxx na základě 4 faktur vystavených 7. 6. 2011, částku 22 043 767 Kč za práce v bytě v ulici Xxx na základě dalších 15 faktur vystavených taktéž 7. 6. 2011. Řízení bylo zastaveno usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 (jemuž věc byla postoupena z důvodu místní příslušnosti) ze dne 13. 5. 2013, sp. zn. 42 C 143/2011, na základě zpětvzetí žaloby (č. l. 2665).

94. Dne 25. 4. 2013 byla mezi Y. R. jako objednatelem a XXX jako zhotovitelem uzavřena dohoda o vzájemné součinnosti (č. l. 245), v níž se strany dohodly na poskytnutí součinnosti vůči orgánům činným v trestním řízení (s odůvodněním, že nároky na vydání peněz v občanskoprávním řízení lze již považovat za promlčené, a nezbyvá tedy, než je uplatňovat v trestním řízení) s cílem domoci se vydání částky 1 815 000 USD ve prospěch zhotovitele, kterou objednatel uhradil na účet specifikovaný zaměstnanci zhotovitele Ing. G. a L. P., k čemuž (ke sdělení platebních údajů) tyto zaměstnance zhotovitel dle dohody nezmocnil. Dne 30. 4. 2013 byla mezi týmiž stranami uzavřena dohoda o narovnání (č. l. 1062), jejíž součástí je i údaj o tom, že objednatel v souvislosti se zakázkami na nemovitostech v ulici Xxx, Xxx a v Xxx uhradil částku 1 815 000 USD, což zhotovitel sporuje. Bylo dohodnuto, že vzájemné nároky (Y. R. měla naopak splatné pohledávky vůči XXX, které jí byly dne 6. 5. 2011 postoupeny společností XXX, za niž jednal obžalovaný, přičemž se jednalo o údajné pohledávky z bezdůvodného obohacení společností XXX na základě bankovních převodů částek 255 600 USD dne 28., resp. 29. 12. 2009, 3 750 000 Kč dne 9. 2. 2010 a 5 866 105,25 Kč dne 20. 5. 2010 – viz smlouva o postoupení pohledávky na č. l. 2738) zanikají s tím, že objednatel se zavázal zaplatit zhotoviteli částku 4 000 000 Kč. Současně bylo podepsáno zpětvzetí žalob, včetně výše uvedené žaloby projednávané nejprve u Obvodního soudu pro Prahu 4, posléze u Obvodního soudu pro Prahu 1.

95. Ze smlouvy o půjčce uzavřené mezi společností XXX jako věřitelem a Y. R. jako dlužníkem dne 1. 1. 2008 (č. l. 3072) vyplývá závazek věřitele poskytnout půjčku s finančním rámcem v souhrnné výši 2 000 000 USD, bez uvedení konkrétního účelu.

96. Z e-mailu zasláného z adresy xxx dne 15. 1. 2009 na adresu xxx (č. l. 286) se podává, že součástí této zprávy byly identifikační údaje k účtu Xxx u banky UBS v Luganu, včetně uvedení majitele účtu (tedy že jde právě o společnost Xxx). Na e-mailovou adresu L. P. bylo během několika hodin zasláno v příloze potvrzení o platbě.

97. Z e-mailové komunikace mezi L. P. a E. P. z období od poloviny roku 2009 do května 2010 (č. l. 3213 a násl.) vyplývá, že e-mailem komunikovala s E. P. v italštině L. P., která mu mimo jiné dávala pokyny k provedení plateb z účtu Xxx na účet XXX, poskytovala identifikační údaje k tomuto účtu, zjišťovala, zda byla provedena platba na účet Xxx, domlouvala setkání pana P. s obžalovaným v Luganu.

98. Mezi manželi G., případně jejich společnostmi od roku 2011 probíhala řada svou povahou majetkových právních sporů (viz žaloby na č. l. 68, 158, 164, 175, 899, 2089, 2111 spisu). Návrh na rozvod jejich manželství podal obžalovaný jako žalobce dne 1. 10. 2010 (č. l. 94 spisu), přičemž za hlavní příčinu rozvratu manželství označil v návrhu opakovanou nevěru své manželky.

99. Dne 20. 4. 2013 byla mezi společnostmi XXX a G. B.m uzavřena smlouva o postoupení pohledávek (č. l. 1367), kterou XXX prodala panu B. pohledávku ve výši 1 815 000 USD za částku 100 000 EUR splatnou ve třech splátkách (28. 9. 2012, 22. 3. 2013 a 30. 4. 2013), s tím, že součástí smlouvy je ujednání, podle něhož bude prodejní cena považována za půjčku úročenou 6% ročně, pokud se podaří XXX pohledávku ve lhůtě 24 měsíců od podpisu smlouvy vymoci.

100. Dne 7. 1. 2008 byla uzavřena smlouva o úvěru mezi věřitelem XXX a dlužníkem XXX se závazkem věřitele poskytnout dlužníkovi na jeho vyžádání peněžní částku až 12 000 000 Kč a s povinností dlužníka uhradit veškeré poskytnuté prostředky včetně úroků do prosince 2017 (č. l. 3256).

101. Dopisem ze dne 20. 9. 2011 (č. l. 893 spisu) provedla společnost XXX, zastoupená advokátem Mgr. Chytilým, jednostranný zápočet pohledávek vůči společnosti XXX, a to s tím, že proti pohledávkám společnosti XXX v celkové výši 14 456 962,05 Kč (zahrnujícím vedle dvou menších částek za spotřebu elektriny a regulovaných služeb částku 255 600 USD převedenou jako půjčka z účtu XXX dne 28. 12. 2009, částku 3 750 000 Kč převedenou jako půjčka z účtu XXX dne 9. 2. 2010 a částku 5 866 105,25 Kč převedenou jako půjčka z účtu společnosti XXX dne 21. 5. 2010) započítala své pohledávky v celkové výši 16 083 285,50 Kč (vedle dalších pohledávek šlo též o částku 3 885 714,50 Kč jako zůstatek k červnu 2011 z půjčky společnosti XXX z 14. 3. 2008 v celkové výši 11 000 000 Kč). Společnost XXX se žalobou ze dne 4. 10. 2011 domáhala určení neplatnosti tohoto zápočtu, přičemž žaloba byla pravomocně zamítnuta pro nedostatek naléhavého právního zájmu žalobce a nedostatek jeho aktivní legitimace k podání žaloby (č. l. 899 a násl.).

102. Z podnětu k zahájení trestního stíhání ze 14. 12. 2010 (č. l. 3590) vyplývá, že svědek Ing. K. podal na obžalovaného trestní oznámení pro podezření ze spáchání trestného činu pomluvy, jehož se obžalovaný mohl dopustit sdělováním nepravdivých údajů o údajné nevěře své manželky se svědkem. Věc byla policií po prověření uložena ad acta s tím, že se jedná o občanskoprávní věc, spis je již skartován (č. l. 3579, 3615).

103. Z opisu z evidence Rejstříku trestů (č. l. 3488) vyplývá, že obžalovaný nebyl nikdy soudně trestán.

104. Soud dodává, že neprovedl důkaz písemným vyjádřením D. R. k dotazům Policie ČR v jiné trestní věci (viz č. l. 422 - jednalo se o spis Policie ČR KRPA-131547/ČJ-2012-000096, tedy o řízení, v němž bylo odloženo podezření ze spáchání trestného činu podvodu, jehož se dle oznamovatelky Y. R. měla dopustit Ing. H.), neboť v daném řízení tímto způsobem policie z důvodu údajného pracovního vytížení D. R. nahrazovala řádné podání vysvětlení tohoto svědka. I takové podání vysvětlení má určité procesní náležitosti, včetně příslušného poučení osoby, která je podává, a jeho případná důkazní použitelnost je následně upravena (a zároveň omezena) § 211 odst. 6 tr. řádu. Přiznat důkazní hodnotu písemnému vyjádření, které je výsledkem postupu, při němž se podání vysvětlení nahrazuje zcela neformální písemnou odpovědí na otázky policejního orgánu, nadto dokonce v jiném trestním řízení, by znamenalo obcházení zákonných ustanovení upravujících výsledek svědka či podání vysvětlení a jejich použitelnost v řízení před soudem. D. R. byl navíc v projednávané věci jako svědek opakovaně vyslechnut, včetně jeho výslechu v hlavním líčení.

105. **Soud podle § 2 odst. 6 tr. řádu hodnotil provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a učinil následující skutkové závěry:**

106. Soud především konstatuje, že o podstatné části skutkového děje nevyvstaly v řízení žádné pochybnosti a byla prokázána souladně působícími důkazy.

107. Konkrétně bylo souladnými výpověďmi obžalovaného, řady svědků (Ing. H., manželé R., zaměstnanci společnosti XXX) i listinnými důkazy nepochybně prokázáno, že společnost XXX prováděla pro manžele R. (formálně pro Y. R.) stavební práce, resp. zajišťovala dodávky uvedené v obžalobě.

108. Není pochyb ani o tom, že na tyto práce (dodávky) byly vystavovány pouze zálohové faktury, a dále, že Y. R. prostřednictvím úvěrující společnosti XXX za tyto práce od 30. 4. 2008 do 23. 3. 2010 uhradila částku 33 624 125 Kč, a to nikoli na účet XXX, ale na základě dohody

s obžalovaným na účet obžalovaným ovládané společnosti Xxx; rovněž tato skutečnost vyplývá ze souladných výpovědí obžalovaného, svědků i z provedených listinných důkazů.

109. Nepochybné je rovněž to, že následně na základě pokynů obžalovaného (ať již učiněných přímo či nepřímo prostřednictvím jeho asistentky L. P.) byly peníze z Xxx (vyjma částky odpovídající 256 189 USD – viz závěry znaleckého posudku) převedeny na bankovní účet společnosti XXX, odkud byla částka 16 956 003,65 Kč, tedy přibližně polovina celkové částky pocházející z plateb Y. R., téměř obratem převedena na účet společnosti XXX, údajně na základě smlouvy o půjčce.

110. Obžaloba klade obžalovanému za vinu, že platby ze strany Y. R. zpronevěřil, tedy že si částky, které nechal R. převést, údajně bez jejich vědomí, na účet Xxx, neoprávněně přisvojil.

111. Obžalovaný se naproti tomu od počátku řízení hájí konzistentně tím, že popsané transakce činil s plným vědomím nejen R., ale především jednatelky společnosti XXX, tedy své bývalé manželky Ing. M. H.. V hlavním líčení byl obžalovaný podrobně dotazován na důvod těchto transakcí, tedy na to, proč nemohly platby proběhnout logickým a normálním způsobem, odpovídajícím i údajům na zálohových fakturách, tedy přímo na účet společnosti XXX. Obžalovaný tuto skutečnost vysvětloval požadavkem D. R., který měl (nejasným způsobem) souviset s financováním projektu prostřednictvím společnosti XXX. Tuto část obhajoby obžalovaného hodnotí soud – na základě přímé zkušenosti učiněné výslechem obžalovaného v hlavním líčení - jako mimořádně nepřesvědčivou, nelogickou a nevěrohodnou. Tvrzení, že požadavek platby na cizí účet vzešel od pana R., samo o sobě nedává smysl (obtížně se hledají rozumně představitelné důvody, které by k takové žádosti svědek R. mohl mít). Verze obžalovaného je navíc v příkrém rozporu s prokázaným dalším osudem peněz, které nebyly obratem přeposlány XXX (jak by bylo logické, pokud by platba do ciziny byla odůvodněna jenom požadavkem pana R., který nechtěl platit na český účet), ale byly z převážné části přeposlány na účet společnosti XXX, odkud bankovními převody pouze zčásti (cca z poloviny) doputovaly do XXX jako údajná půjčka. Zcela nepřesvědčivě a nelogicky vyznívá tvrzení obžalovaného, že se na důvod údajně (svou povahou velmi zvláštní) žádosti pana R. vůbec neptal. Svědek R. ostatně ve své výpovědi (která nicméně rovněž působila značně neurčitě a ne zcela přesvědčivě) důrazně popřel, že by platba na účet Xxx (resp. obecně platba na zahraniční účet) byla jeho požadavkem. Mimořádně nevěrohodná obhajoba obžalovaného v této části, vztahující se k vlastní podstatě jednání, jež mu je obžalobou kladeno za vinu, tedy k důvodu, proč transakce (platby za vykonané práce a dodávky poskytnuté společností XXX) byly provedeny nikoli na účet společnosti XXX, ale popsáním způsobem, pochopitelně musí vést soud k závěru o značné nevěrohodnosti jeho obhajovací verze jako celku.

112. Ve vztahu k tvrzení obžalovaného, že o provádění plateb na účet Xxx, nikoli tedy na účet XXX, R. věděli (v popisu skutku v obžalobě se uvádí, že Y. R. nechala zaslat peníze v domnění, že platí na účet XXX), jakož i ve vztahu k vědomosti jednatelky společnosti XXX Ing. H. o těchto transakcích, však soud na základě provedeného dokazování učinil závěr, že obhajoba obžalovaného (navzdory její vlastní nepřesvědčivosti, je-li hodnocena jako celek) rozhodně nebyla vyvrácena, naopak jí provedené důkazy spíše potvrzují.

113. Ve vztahu k povědomí R. o tom, na čí účet jsou peněžní prostředky hrazeny, konstatuje soud, že svědkyně Y. R. ve své výpovědi uvedla fakticky pouze to, že veškeré finanční záležitosti za ni řešil manžel. D. R. vypovídal nepřiliš určitě v tom smyslu, že platby zasílali na základě pokynů manželů G., o detaily se nezajímal. Jeho výpověď rozhodně přesvědčivě nevyvrací obhajobu obžalovaného, že na tomto způsobu plateb byli společně domluveni. O nedostatku vědomí R. lze důvodně pochybovat i proto, že v e-mailu s platebními pokyny (č. l. 286 spisu), zaslaném svědkyní P. dne 15. 1. 2009, na základě něhož byla téhož dne platba 125 000 USD učiněna, byla jako majitel účtu společnost Xxx uvedena. Číslo účtu XXX navíc R. znali, bylo mimo jiné uvedeno v záhlaví smlouvy o dílo vztahující se k vile v ulici Xxx. Není ani příliš pravděpodobné, že by přinejmenším

v době, kdy platby byly realizovány, svědka R. vůbec nezaujalo, že platby české společnosti XXX jsou prováděny do zahraničí, pokud by již neřešil, o čí účet se jedná. O případném utajování této skutečnosti nesvědčí ani to, že obžalovaný měl o platbách na účet zahraniční společnosti říci svědkovi K., jak vyplývá z výpovědi tohoto svědka.

114. Přestože soud nepovažuje povědomí manželů R. o majiteli účtu, na nějž podle pokynů obžalovaného prováděli platby, za rozhodující pro právní posouzení této věci, učinil dílčí skutkový závěr, že nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného, že R. (přínejmenším D. R., který měl finanční záležitosti na starosti) věděli, že nehradí na účet společnosti XXX a že platby na základě dohody s obžalovaným zasílají v souladu s jeho pokyny na zahraniční účet jiné společnosti.

115. Pro věc podstatnější skutkovou otázkou je, zda zjištěné transakce obžalovaný činil ke škodě společnosti XXX bez vědomí, tj. za zády jednatelky Ing. H., své tehdejší manželky, či s jejím vědomím (a zjevně přínejmenším souhlasem), a pokud o těchto transakcích jako jednatelka věděla, co bylo jejich faktickým smyslem.

116. Svědkyně Ing. H. své působení ve společnosti XXX v rozhodném období charakterizovala v podstatě tak, že se věnovala pouze obchodu s nabytkem, přehled měla jen o malých zakázkách, veškeré ekonomické otázky přenechala obžalovanému, v něhož měla plnou důvěru, a o platbách R. nic nevěděla. Tuto výpověď však soud hodnotí jako velmi nevěrohodnou.

117. Více než důvodné pochybnosti o údajné neznalosti svědkyně H. vyplývají z provedeného dokazování zcela jednoznačně. Především je třeba uvést, že nejen obžalovaný, ale i svědci R. a svědkyně P. s jistotou uváděli, že Ing. H. byla o finančních záležitostech, včetně jednání s R. a úhrad z jejich strany, informována. Jednotliví zaměstnanci společnosti XXX líčili působení manželů G. zpravidla tak, že aktivně jako nadřízení vystupovali oba dva a oba dva se též zajímali o ekonomické záležitosti; na této skutečnosti nic nemění ani výpovědi svědků T. a P.y, z nichž se podává, že účetní a daňové záležitosti s nimi řešil většinou či výlučně obžalovaný. Svědek K. sice v přípravném řízení vyjádřil názor, že Ing. H. nebyla o finančních záležitostech společnosti XXX dostatečně informována, nicméně pro tento názor neměl jasný podklad a je otázkou, do jaké míry je jeho subjektivní vnímání ovlivněno přátelským vztahem k ní a naopak nepřátelským vztahem k obžalovanému, který ukončil jeho spolupráci s XXX na základě tvrzené nevěry svědka s Ing. H. (není přitom podstatné, zda toto podezření, resp. nařčení ze strany obžalovaného bylo pravdivé, ostatně svědek na ně tehdy reagoval trestním oznámením).

118. Bylo by též nesmyslné, aby obžalovaný úspěšně tajil před svou manželkou, jednatelkou společnosti XXX, již společně vedli a řídili, skutečnost, že Y. R. zaplatila této společnosti, nicméně na účet jiné společnosti, v průběhu času více než 30 milionů Kč, a přitom informaci o platbách na cizí účet sám sdělil svědkovi K., manželčinu příteli z dětství, tedy nepochybně i v době tohoto sdělení osobě, kterou pojily s manželkou obžalovaného velmi blízké vztahy (posléze považoval obžalovaný svědka K. a dokonce za milence své manželky). Sama svědkyně H. připustila, že u menších zakázek vedla jejich přehled, včetně toho, zda bylo klienty zapláceno; působilo by značně nelogicky, aby se svědkyně skutečně vůbec nezajímala o to, zda platí naopak jedni z největších klientů, s nimiž navíc průběžně sama opakovaně jednala a řešila některé zakázky (dodávky interiéru). Působí rovněž krajně nepravděpodobně a nelogicky, aby svědkyně jako jednatelka nepostřehla [při vykazovaném obratu společnosti XXX v letech 2008-2010 v částkách 78 201 000 Kč, 41 240 000 Kč a 114 097 000 Kč a (ve stejných letech) ztrátě 668 530 Kč, zisku 324 703 Kč a ztrátě 1 220 589 Kč], že do společnosti nepřišly platby za období od dubna 2008 do března 2010 v celkové výši přesahující 33 milionů Kč. Až do rozpadu manželství G. přitom nikdo ve společnosti XXX uvedené prostředky nepostrádal.

119. Svědkyně Ing. H. líčila ve své výpovědi emotivní scénu, k níž mělo dojít, když po rozpadu manželství obžalovaného s faktem chybějících plateb od R. konfrontovala; během této scény měl obžalovaný volat svou asistentku L. P., aby přinesla tabulky, jimiž by prokázal vkládání hotovosti do pokladny, načež měla L. P. s plácem utéct a obžalovaný běžet za ní. Toto líčení rovněž nepůsobí

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

logicky. Sama svědkyně H. tvrdila, že žádnou pokladnu neměli, navíc je obtížné si představit, co by mohlo motivovat obžalovaného, aby chtěl vysvětlovat chybějící peníze jakousi tabulkou (kterou by za tím účelem logicky musel mít již připravenou, zřejmě v součinnosti se svědkyní P.), načež by se svědkyně po přinesení tabulky z neznámých důvodů rozplakala a z místa utekla. Pravdivost tohoto líčení přitom vyloučila nejen svědkyně P., u níž lze, vzhledem k tomu, že stále pracuje pro obžalovaného, konstatovat blízký pracovní vztah k němu, ale i ve vztahu k oběma bývalým manželům G. nestranná svědkyně T., která si žádnou takovou (dle popisu svědkyně H. velmi výraznou a stěží zapomenutelnou) událost nepamatovala.

120. K celkové nízké věrohodnosti výpovědi svědkyně Ing. H. lze poukázat i na další pozoruhodné skutečnosti. Svědkyně sice ve své výpovědi tvrdila, že o existenci společnosti Xxx a spolupráci obžalovaného s E. P. nic nevěděla, což by ostatně odpovídalo i výpovědi samotného svědka P., z níž vyplývá, že se na žádném jednání s ním podílet neměla, nicméně sama v čestném prohlášení datovaném 24. 9. 2012, které bylo přílohou jejího trestního oznámení, a které tedy sepsala spontánně, uvedla, že byla přibližně před 5-6 lety přítomna jednání manžela O. G. s panem P. v Luganu, kde se jednalo o založení firmy Xxx v Lichtenštejnsku, která měla mít otevřený účet u banky UBS AG, s nímž měl mít právo disponovat obžalovaný. Svědkyně tvrdila, že jí obžalovaný dodnes nesdělil příčinu rozpadu manželství a že před ní utíkal s tím, že jí to nikdy neřekne; tento údaj však není příliš v souladu s tím, že nevěru svědkyně výslovně uvedl obžalovaný jako hlavní příčinu rozvratu manželství již v návrhu na rozvod, který podal počátkem října 2010. Rovněž tvrzení svědkyně Ing. H., že neví, zda zaměstnanci dostávali část příjmu načerno, je v rozporu nejen s výpovědí obžalovaného, ale i svědkyň P. a M., která dokonce popisovala, že tuto praxi (s tím, že je ve firmě zavedená) s ní dojednala právě Ing. H..

121. Soud proto po pečlivém zhodnocení provedeného dokazování učinil skutkový závěr, že jednatelka společnosti XXX Ing. H. o platbách od R. a souvisejících finančních transakcích věděla, a tedy s nimi nepochybně musela alespoň implicitně souhlasit.

122. Uvedený závěr (přínejmenším to, že v hlavním líčení nebylo jednoznačně prokázáno, že by Ing. H. neměla povědomí o tom, že k úhradě ze strany R. došlo) přitom učinila v závěrečné řeči i státní zástupkyně, nicméně pominula logické skutkové i právní souvislosti, jež takový závěr s sebou nese.

123. Pokud totiž byla o projednávaných transakcích informována jednatelka společnosti a probíhaly s jejím souhlasem, stěží lze jednání obžalovaného kvalifikovat jako neoprávněné přisvojení si cizí věci, jak činí obžaloba. Toto skutkové zjištění, v kontextu zjištěného toku peněz zaplacených Y. R., které cca z poloviny rychle doputovaly na účty společnosti XXX jako údajná půjčka od společnosti XXX (přičemž vzhledem k nevěrohodnosti výpovědi svědkyně Ing. H. nelze mimo důvodnou pochybnost vyvrátit ani obhajobu obžalovaného, že fakticky, cestou hotovostních plateb byly do XXX „dopraveny“ i další částky z plateb R.), vede k logickému závěru, že smyslem zjištěných bankovních převodů a souvisejících transakcí nebylo způsobit škodu společnosti XXX, ale naopak tuto společnost obohatit zkrácením daně z přidané hodnoty a daně z příjmu právnických osob, k nimž by při řádném vykázání tržeb od R. byla povinna. Pokud by smyslem jednání obžalovaného bylo způsobit majetkovou škodu společnosti XXX, jen stěží by faktickým a bezprostředním výsledkem jím provedených transakcí byl přesun prokazatelně nejméně poloviny tržeb od R. na účet XXX, vydávaných však za půjčku od společnosti XXX.

124. Zatajování části příjmů společnosti XXX před příslušným finančním úřadem ze strany nejen obžalovaného (ostatně obhajoba se touto interpretací událostí ve svých vyjádřeních nijak netajila), ale i (či spíše především) jednatelky společnosti XXX Ing. H. ostatně dobře odpovídá zjištění, že oba dva při řízení této společnosti dlouhodobě zkracovali daň a další povinné odvody tím, že podstatnou část mezd vypláceli zaměstnancům načerno; odpovídá běžné zkušenosti, že takto se chovající podnikatelé zpravidla, stanou-li před možností zatajit mnohem vyšší příjem a obohatit tak sebe či svou společnost na úkor státu výrazněji, budou mít k takovému trestnému

jednání větší sklony než ti, kteří řádně plní své daňové povinnosti vůči státu i ve vztahu k nižším částkám.

125. Soud proto shrnuje, že provedeným dokazováním nejenže nebylo prokázáno, že by obžalovaný jednal bez vědomí a souhlasu jednatelky společnosti XXX, kterou byla jeho manželka, s níž společnost fakticky řídil, ale nebylo ani prokázáno, že by jeho jednání směřovalo ke způsobení škody této společnosti a že by jí jakákoli škoda byla reálně způsobena. Pokud smyslem činnosti obžalovaného, jak nasvědčují provedené důkazy, bylo podílet se na zkrácení daně, k jejímuž zaplacení byla společnost XXX povinna, a to cestou zatajení jejích skutečných příjmů tak, že budou formálně vydávány za půjčky, přičemž peníze reálně do společnosti XXX byly dodány (přibližně z poloviny nepochybně, přičemž ve zbytku nelze vyvrátit obhajobu obžalovaného, že probíhaly i hotovostní platby), nemohlo dojít a nedošlo jednáním obžalovaného ke způsobení škody na majetku společnosti XXX, ale naopak k obohacení této společnosti (případně zároveň osob za ni jednajících či společností, které tyto osoby také ovládaly) na úkor České republiky. Proto nepřichází v úvahu právně kvalifikovat prokázané jednání obžalovaného, pro které na něho byla podána obžaloba, ani jako zločin zpronevěry, ani jako jiný trestný čin proti majetku (například trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 tr. zákoníku).

126. Soud proto obžalovaného podle § 226 písm. b) tr. řádu obžaloby zprostil, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

127. Soud se přitom s ohledem na výsledky dokazování v hlavním líčení, jak byly rozebrány výše, konkrétně na závěr, že prokázané jednání obžalovaného sice nenaplnilo skutkovou podstatu trestného činu proti majetku spáchaného k tíži společnosti XXX, ale s vysokou pravděpodobností úzce souviselo se zkrácením daně z přidané hodnoty a daně z příjmu právnických osob (zřejmě zčásti dokonaným, zčásti ve stadiu přípravy či pokusu) společnosti XXX, zabýval i otázkou, zda není namíste rozhodnout podle § 221 odst. 1 tr. řádu, tedy vrátit věc státnímu zástupci k došetření proto, že výsledky hlavního líčení ukazují na podstatnou změnu okolností případu (oproti skutkovému stavu, z něhož vycházela podaná obžaloba) a k objasnění případného zkrácení daně by bylo třeba dalšího, velmi rozsáhlého šetření, zcela zjevně přesahujícího reálné možnosti soudu a v zásadě zcela nahrazujícího činnost orgánů činných v přípravném řízení, které se šetřením ve vztahu k tomuto možnému trestnému činu, s výhradou jedné otázky položené znalci, z jejíž odpovědi nemohla být učiněna žádná relevantní zjištění, nezabývaly. Takový postup by však byl odůvodněný pouze v případě zachování totožnosti skutku, protože soud nemůže postupem podle § 221 odst. 1 tr. řádu vrátit věc státnímu zástupci k došetření jiného skutku, než byl skutek uvedený v žalobním návrhu. **Soud však shledal, že skutek, pro nějž byla na obžalovaného podána obžaloba, není totožný s (pravděpodobným) skutkem spočívajícím ve zkrácení daně, k níž by byla povinna společnost XXX.**

128. Podle § 220 odst. 1 tr. řádu soud může rozhodovat jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu. Pojem „skutek“ trestní řád blíže nedefinuje a jeho vymezení ponechává trestněprávní teorii a praxi. V obecné rovině se skutkem rozumí určitá událost ve vnějším světě záležející v jednání člověka, přičemž otázku, co tvoří skutek v konkrétní projednávané věci a kdy je zachována totožnost skutku, je nutné zkoumat vždy podle konkrétních okolností každého případu zvlášť. Protože podstatu skutku tvoří jednání pachatele (obžalovaného) a následek, který jím byl způsoben, jsou právě jednání a následek těmi skutkovými okolnostmi, které jsou významné pro řešení otázky totožnosti skutku. Ta je zachována nejen při naprostém souladu mezi popisem skutku v žalobním návrhu a popisem skutku ve výrokové části rozhodnutí soudu, ale též tehdy, je-li shoda mezi podstatnými skutkovými okolnostmi, při nichž se nemění podstata skutku. Totožnost skutku mezi obžalobou a rozhodnutím soudu o ní bude zachována též za předpokladu, jestliže je úplná shoda alespoň v jednání při rozdílném následku, úplná shoda alespoň v následku při rozdílném jednání, nebo jestliže jednání a následek (nebo obojí) jsou alespoň částečně shodné, přičemž tato shoda musí být ovšem v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu (*srov.*

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

komentář k § 220 odst. 1 tr. řádu in Šámal, P. a kol.: Trestní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013).

129. Zásada stanovená v § 220 odst. 1 tr. řádu tedy neznamená, že musí jít o naprostou shodnost žalobního návrhu a rozsudku; některé skutečnosti uvedené v žalobním návrhu mohou odpadnout, některé opět mohou přibýt, může se měnit částka uvedená v žalobním návrhu, nesmí se však měnit podstata jednání (*srov. R 6/1962*). Na zachování totožnosti skutku přitom nemají vliv změny v okolnostech, které individualizují žalovaný skutek z hlediska času, místa spáchání činu, míry a formy zavinění obviněných, popř. rozsahu následku, když jinak shoda v následku či jednání není dotčena. To znamená, že některé skutkové okolnosti uvedené v žalovaném skutku mohou odpadnout a nové mohou být teprve zjištěny (*srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2001, sp. zn. 3 Tž 168/2001*).

130. Rovněž rozhodovací praxe Ústavního soudu vychází z toho, že totožnost skutku v poměru obžaloby a rozhodnutí o ní bude zachována, je-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu [*srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 17. července 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02 (21/2002 USu.), v němž se též zdůrazňuje nutnost zkoumání otázky totožnosti skutku vždy podle individuálních okolností každé jednotlivé trestní věci*].

131. Promítne-li soud popsání východiska vyplývající z právní teorie i judikatury na projednávanou trestní věc, je zřejmé, že případný skutek spočívající ve zkrácení daně (jak daně z přidané hodnoty, tak daně z příjmu právnických osob) ve prospěch společnosti XXX, ve vztahu ke skutku, ohledně něhož byla podána obžaloba a jenž spočíval ve zpronevření plateb obžalovaným jako manažerem a osobou fakticky jednajícím za společnost XXX ke škodě této společnosti, by nevykazoval shodu ani v jednání, ani v následku.

132. Pokud jde o následek, v případě obou skutků by byl zcela odlišný. U trestného činu zpronevěry (a obdobně u jiných trestných činů proti majetku) by tímto následkem bylo porušení majetkových práv společnosti XXX, již by byla způsobena škoda odpovídající částce 33 624 125 Kč, kterou měl obžalovaný dle obžaloby zpronevřit. V případě trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr. zákoníku je následkem trestného činu porušení zájmu státu na řádném vyměření daně ve vztahu ke společnosti XXX, jímž by nedošlo k poškození, ale naopak obohacení této obchodní společnosti na úkor státu. Lze dodat, že následkem se zde rozumí porušení individuálního objektu trestného činu v jeho konkrétní podobě, tedy konkrétní následek (porušení určitého jedinečného vztahu – zájmu), nikoli určitý typ následku (*srov. R 1/1996 tr.*).

133. V úvahu by tedy mohlo přicházet pouze zachování totožnosti skutku na základě částečné totožnosti jednání. Podle vymezení skutku v obžalobě se obžalovaný měl trestného činu dopustit jednáním spočívajícím stručně řečeno v tom, že jako osoba fakticky jednajícím za společnost XXX sdělil klientce této společnosti instrukce k platbám společnosti XXX, jež zahrnovaly číslo účtu jiné společnosti, kterou ovládal, přičemž takto zasláné prostředky měl v převážné většině následně převést na účet další jím ovládané společnosti XXX a odtud na další účty (zčásti své osobní, zčásti jiné své společnosti, z velké části dokonce na účet společnosti XXX, nicméně jako půjčku). Jednání, jímž je naplňována skutková podstata trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr. zákoníku, spočívá naproti tomu fakticky v uvádění v omyl příslušného finančního úřadu, resp. jeho pracovníků, a to typicky tak, že se vůči nim předstírá nižší rozsah daňové povinnosti nebo to, že taková povinnost neexistuje. Přestože jednání popsané v obžalobě s případným uváděním nepravdivých skutečností osobami oprávněnými jednat za společnost XXX v rámci daňového řízení souvisí, nejedná se o jednání, který by bylo například nezbytným prostředkem k dosažení zkrácení daně společností XXX a není (dle svého vymezení v žalobním návrhu) ani součástí jednání, které znamená již uskutečňování jednání popsáného ve skutkové

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

podstatě trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr. zákoníku (především předkládání nepravdivých daňových příznání apod.).

134. Přestože jednání obžalovaného, pro něž byla podána obžaloba, obsahově souvisí s (případným) zkrácením daně, nejednalo by se zde tedy o judikaturou vyžadovanou shodu jednání v *podstatných okolnostech*, jimiž se rozumí zejména *skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu*. V případě rozhodování o zkrácení daně ve prospěch společnosti XXX by tedy došlo, při zcela odlišném následku, i ke změně v podstatných okolnostech charakterizujících jednání obžalovaného, které by zcela měnily *podstatu skutku*, pro něž na něho byla podána obžaloba.

135. Projednávaná věc je z hlediska posouzení totožnosti skutku v zásadě analogická s trestní věcí řešenou v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2016, sp. zn. 5 Tdo 1163/2016, v níž Nejvyšší soud odmítl dovolání nejvyššího státního zástupce, který mj. argumentoval tím, že je zachována totožnost skutku v případě jednání obviněného, který porušil svou zákonnou povinnost spravovat cizí majetek nevýhodným prodejem věci, přičemž toto jednání bylo právně posuzováno jako přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku, ve vztahu ke skutku spočívajícímu v podání nepravdivého daňového příznání k dani z přidané hodnoty, jímž měl být vyláknán nadměrný odpočet na této dani na základě několika fiktivních obchodních transakcí, jejichž součástí byl i nevýhodný prodej původně posuzovaný jako porušení povinnosti při správě cizího majetku. Nejvyšší soud v dané věci učinil závěr, že se nejedná o totožný skutek, přičemž zdůraznil odlišnost jednání i následku, přestože spolu oba skutky vzájemně souvisejí, s tím, že jestliže jedno jednání je do určité míry předpokladem pozdějšího jednání, které by bez něho nemohlo v takové podobě proběhnout, neznamená to, že toto jednání je součástí pozdějšího jednání. Nejvyšší soud přitom poukázal i na porušení práva na obhajobu, pokud by skutek měl být v rozhodnutí zcela nově formulován tak, že by měl zahrnovat původně nežalovanou část týkající se daňového řízení, s tím, že by takový postup orgánů činných v trestním řízení byl pro obviněného zcela překvapivý a obviněný by jen obtížně mohl proti takovému obvinění konstruovat obranu, protože by vůbec nevěděl, z čeho je vlastně viněn.

136. Posoudiv proto otázku totožnosti skutku na základě konkrétních okolností projednávaného případu, učinil soud závěr, že mezi jednáním, jehož se měl obžalovaný dopustit dle obžaloby, a případným jednáním spočívajícím ve zkrácení daně není ani částečná shoda v podstatných okolnostech, jež by neměnily podstatu skutku, který je obžalovanému podanou obžalobou kladen za vinu. Nejedná se tedy o totožné skutky, z tohoto důvodu nepřichází v úvahu rozhodnutí o vrácení věci státnímu zástupce k došetření podle § 221 odst. 1 tr. řádu a zároveň zprošťující rozsudek v této trestní věci nevytváří překážku věci rozhodnuté [§ 11 odst. 1 písm. h) tr. řádu], jež by zakládala nepřipustnost případného trestního stíhání obžalovaného pro skutek spočívající ve zkrácení daňové povinnosti společnosti XXX.

137. Je přitom namístě zdůraznit, že soud nesdílí přesvědčení vyjadřované v průběhu řízení obhajobou, že případný daňový únik, na němž se obžalovaný mohl i podle skutkových zjištění tohoto rozsudku s vysokou pravděpodobností podílet, již nelze objasnit. Zdejší soud původně usnesením ze dne 11. 10. 2018, sp. zn. 4 T 13/2018, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 11. 2018, sp. zn. 5 To 61/2018, vrátil tuto trestní věc k došetření [v původní obžalobě bylo jednání obžalovaného právně kvalifikováno jako zvlášť závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku]. Soudy již tehdy upozornily na nepravděpodobnost učiněné právní kvalifikace i celé koncepce podané obžaloby a naopak na možnost, že žalované jednání souviselo se zkrácením daně společnostmi XXX. Orgány činné v přípravném řízení se při došetření věci omezily ve vztahu k možnému podezření ze zkrácení daně na dotaz na znalce, zda lze objektivně takové případné snížení daňové povinnosti posoudit, na což znalec odpověděl negativně, a to s ohledem na absenci úplného účetnictví společnosti XXX. K tomu soud nicméně konstatuje, že absence účetnictví u společností, u nichž došlo ke zkrácení daňové povinnosti, je při dokazování v trestním řízení z důvodů, které jsou nabíledni, jevem spíše

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

běžným než neobvyklým a sama o sobě by neměla rozhodně znemožnit dostatečné objasnění takové trestné činnosti orgány činnými v trestním řízení, neboť účetní podklady (o jejichž pravdivosti v takových případech ostatně rovněž většinou vyvstávají značné pochybnosti) nejsou jediným důkazním prostředkem, resp. podkladem, na základě něhož je vyčíslení snížení daňové povinnosti možné provést. V tomto ohledu mohou orgány činné v trestním řízení vycházet též z výpovědí obviněných, svědků, účetních a dalších dokladů jiných společností, a na základě nich potom třeba formulovat otázky na znalce. **Soud zastává jednoznačný názor, že prověření případné trestní odpovědnosti obžalovaného a dalších osob za úmyslné zkrácení daně společnosti XXX by i na základě výsledků dokazování před soudem v hlavním líčení v této trestní věci bylo zcela odůvodněné a žádoucí.**

138. Státní zástupkyně též navrhla, aby soud rozhodl o zabrání věci, konkrétně v návrhu specifikovaných nemovitostí ve vlastnictví společnosti XXX. Soud nicméně neshledal zákonné podmínky pro uložení tohoto ochranného opatření. Uvedené nemovitosti byly zajištěny jako náhradní hodnota za výnos z trestné činnosti, přičemž zákonnou podmínkou pro jejich zabrání (ať již dle ustanovení § 101 odst. 2 písm. e) tr. řádu, jak navrhuje státní zástupkyně, nebo podle § 102 tr. řádu, jehož aplikace by dle soudu v případě uznání obžalovaného vinným a naplnění dalších zákonných podmínek přicházela v úvahu spíše) je prokázání spáchání trestného činu, jehož výnosem (případně náhradní hodnotou za tento výnos) nemovitosti jsou. Vzhledem k závěru soudu, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem, a navazujícímu zprošťujícímu výroku nepřichází zabrání nemovitostí v úvahu, proto soud takové rozhodnutí neučinil, aniž by o návrhu rozhodoval samostatným negativním výrokiem (*srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 5 Tdo 523/2015*).

139. Poškozený G. B. (právní nástupce poškozené společnosti XXX na základě smlouvy o postoupení pohledávky) se řádně a včas připojil k trestnímu řízení se svým **nárokem na náhradu škody** ve výši 1 815 000 USD. (Pokud jde o původně učiněné připojení společnosti XXX, jednatelka společnosti Ing. H. v řízení před soudem uvedla, že toto připojení vzhledem k postoupení pohledávky již netrvá.)

140. Jelikož soud obžalovaného obžaloby zprostil, odkázal zároveň poškozeného podle § 229 odst. 3 tr. řádu s jeho nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání musí být ve výše uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Praha, 10. června 2020

Mgr. Jan Šott v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.